

Молода Україна

журнал українського демократичного молоді

РІК ВИДАННЯ XXXV

ЛИСТОПАД — 1985 — NOVEMBER

Ч. 349

Бейзбольна дружина ОДУМ-у в Торонто в 1985 році.

Перший ряд зліва: Володимир Щехош, Володимир Тишченко, Володимир Савранчук, Ярослав Гулей,
Роман Геркус — капітан, і Петро Артишук.

Другий ряд: Микола Тхорик, Борис Харченко, Степан Працін, Леонід Сотник — тренер,
Михайло Гетьманчук, Микола Савранчук, Юрій Парубчак і Юрій Павлюк.

Фото Василь Тимошенко

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

в Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario
Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catherines, Ont., L2M 7H1

Ihor G. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C. Y2A 6X3

Vira Kanareiska
6639-43 Rd., Rosemount
Montreal, P.Q. H1T 2R7

в США:

Головний представник
George Smyk
9559 Patton
Detroit, Mich., 48228

Iw. Ivahnenko
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Leonid Jemetz
2941 Amboy Road
Warners, N.Y. 13164

W. Ponomarenko
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

у Зах Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2 Hamburg — Wandsbek
Lesserstr. — 225
West Germany

в Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

в Австралії:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді
Голова ЦК: О. ПОШИВАНИК

Редакція Колегія:

Л. Ліщина — редактор,
С. Голубенко, Ю. Криволап,
В. Родак — редактор сторінки
ЮнОДУМ-у, А. Лисий,
О. Пошиваник, Ю. Смик,
О. Харченко, Л. Павлюк.
Адміністратор Зіна Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

у США, у Канаді і в Україні 15.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.50 дол.

в Австралії 10.00 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 1. 20 дол.

в Англії і Німеччині 11.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.25 дол.

в усіх інших країнах Європи 10.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол.

в усіх країнах Південної Америки 9.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 75 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє
число журнала, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтер-
національні купони (International coupon) на суму 50 канадий-
ських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає
за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів
не повертає

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди
відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,
Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — А. Легіт, В. Ворскло, Н. Тара-
сюк, Р. Купчинський. А. Лисий — Перед великою датою. Я. Славутич —
Львівський листопад. В. Родак — 17-ий Собор УПЦ. О. Харченко —
Симпозіум сучасної української поезії. О. Стовба — Голод, Криворіжжя,
Єжовщина. Проза учасників 19-го Табору Виховників. А. Лисий — Що
робити? 17-ий табір ОДУМ-у в Міннесоті. Родинна хроніка. Сторінка Юн-
ОДУМ-у. Листи до редакції.

Д-р Анатолій ЛИСІЙ

ПЕРЕД ВЕЛИКОЮ ДАТОЮ

Промова, виголошена на Зустрічі ОДУМ-у і ТОП-у
США і Канади 31 серпня 1985 р. на оселі „Україна“
Лондон, Канада

Вельмишановна Президіє!

Дорогі Друзі одумівці та топівці!

На початку дозвольте мені висловити кілька слів вдячності до Підготувчого Комітету цієї Зустрічі за запрошення промовляти тут перед Вами. Я вважаю це великою честью.

Темою моєї доповіді є 1000-ліття від часів впровадження християнства серед наших предків на Україні Великим Князем Київським Володимиром. Відомо всім є, що приготування до відзначення цієї великої дати в нашій історії вже давно розпочалися в українському суспільстві у Вільному Світі. Вже створено кілька Комітетів — громадських, церковних, наукових. У громадських, як і належиться, старанно підкреслюється всеукраїнськість та соборність, яка для нас є дуже сумнівною і в якій для нас, православних, чомусь завжди резервується „для показу“ друге місце. Та все ж ми трактуємо такі проголошення всеукраїнськості зовсім логічними в теперішньому характері та укладі українського суспільства. Та не зважаючи на будь-які проблеми, які виникають з цього та які, на мою думку, часто випливають як наслідок звичайних людських слабостей та недовір'я до своїх собратів чи братів, пріоритет всеукраїнського відзначення цієї великої дати в дусі християнської та також української національної єдності мусить бути і панувати між нами. Пам'ятаймо, що на Україні цю велику подію в житті українського народу є цілковито замовлено, а на її місце, як ніби у відповідь на наші плянування, готуються відзначення різних дат, включно з релігійно-церковними, але з чисто московським фальшуванням нашого минулого.

Сьогодні тут я не буду оправдовувати, хвалити чи звеличити Великого Князя Київського Володимира за його такий сміливий і рішучий крок. Ми всі принаїмні погоджуємося на одному, що цей крок до охрещення наших предків був логічним кроком у житті нашого народу. Це був акт державно-політичний, тобто був виведенням великої і сильної Русі-України на вищий щабель цивілізації, культури та державницького оформлення, прилучивши її духовно шляхом нової релігії до тоді найвище розвиненої і могутньої Візантійської Імперії.

Отже немає сумніву, що цей акт був цілком закономірною подією, яка мала статися раніше чи

Д-р Анатолій Лисій

Д-р А. Лисій по професії лікар, закінчив медичні студії в Німеччині, проживає в Міннеаполісі, Мінн., США. Крім лікарської практики він є Associate Clinical Professor при Міннесотському університеті, як також і активним в українському громадському і політичному житті. Він є головою Українсько-Американського Професійного Товариства Міннесоти, був головою ГУ ОДУМ-у США, активний у Філії ОДУМ — ТОП Міннесоти, є головою Видавничої Спілки „Українські Вісті“, членом Ради Митрополії УПЦ США та головою Організаційної Комісії Ювілейного Комітету 1000 ліття Хрещення України при УПЦ США.

пізніше, як ставалося з іншими народами в наслідок поширення християнства і питати тепер чому ми стали християнами є однаково що питати новонароджену дитину, чому вона народилася.

Однаке мене особисто завжди цікавив один аспект в історії релігії людства, а зокрема в історії релігії нашого народу. Це є аспект національний. Я говорю тут про відношення релігії і носія її, тобто Церкви, до національних потреб чи стремлінь народів. Про це я хочу висловити кілька думок.

В історії людства релігія, чи земне оформлення релігійної духовності у Церкву окремих народів, грава без сумніву величезну роль у формуванні

історичного шляху цих народів. Релігія і Церква поволі ставали ще більшою силою в часах формування державних форм цих народів, підпираючи і допомагаючи цим народам чи державам у їхніх національних чи навіть територіальних амбіціях. З історії ми знаємо про т. зв. релігійні війни і завоювання. Вони були і далі ще є. Ми пам'ятаємо, наприклад, силу Оттоманської Імперії, яка, підперта фанатичною вірою в Магомета, кілька століть панувала над майже половиною території Європи. Ми вчилися в школах про бурхливі процеси середньовіччя з відомими хрестоносними походами в ім'я оборони християнства, ми знаємо як поряд з іспанськими конкістадорами допомагали поширювати іспанську імперію на територію південної і середньої Америки єзуїти іспанської церкви. Та навіть і тепер на прикладі афганського народу ми бачимо, яку величезну силу і наснагу дає ім'я іхня віра, тобто іхня релігія, в боротьбі за свої національні права. Ми бачимо силу Ісламу, яка, ніби вулкан перед вибухом, клекоче на Світлу Сходу. Ми бачимо силу жидівської релігії, яка після тисячолітніх блукань по світу з'єднала всіх жидів для будови і охорони своєї власної держави.

Та не треба нам шукати прикладів поза горами і морями. У нашій власній історії, після кількох століть розвитку культури, освіти та інших духовних надбань народу включно з широкою розбудовою своєї української Церкви, як найбільш об'єднуючої сили народу, прийшли часи, коли наші церкви ішли на боротьбу і смерть в обороні віри і Церкви прадідів своїх. І тоді лилася кров по землі українській в боротьбі проти т. зв. нехристів-бусурманів чи проти західних зазіхань, які хотіли віру і Церкву нашого народу змінити чи знищити. Тоді в тих часах зміна віри батьків своїх означала національну зраду.

Так, були дуже темні часи в нашій історії. Це були часи, коли наш народ втратив свою національну Церкву, коли на місце її прийшла чужа з півночі, яка була знаряддям підпори і укріплення імперії московських царів та їхніх територіальних і шовіністичних аспірацій. І так на наше велике нещастя, замість будування нації, церква ан Україні на кілька століть стала знаряддям денационалізації і обезголовлення народу, знаряддям соціального пригноблення та зросійщення, та намагання перетворити наш народ у послушну масу т. зв. хахлів, наслідки чого ми бачимо і дотепер.

В моїм житті я навіки запам'ятав один випадок: коли я був ще молодим учнем у середній школі, мій вчитель української мови і літератури запропонував нам учням вивчити напам'ять уривок з „Гайдамаків“ Т. Шевченка і потім продекламувати його в класі. Не знаю чому, але мені припав до душі уривок про ті страшні часи на Україні, який починався так:

Молітесь, братія, молітесь! —
Так благочинний зачина. —

Кругом святого Чигрина
Сторожа стане з того світу,
Не дастъ святого розпинатъ.
А ви Україну ховайте:
Не дайте матері, не дайте
В руках у ката пропадатъ...

Я часто згадую ці слова. Це були слова священика до народніх месників-гайдамаків, які готувалися до повстання проти своїх гнобителів і насадників чужої віри. Отже священик закликав до боротьби за Україну, до помсти. І дійсно наша історія в певному періоді показує Церкву, як охоронителя національних і соціальних прав народу. Для наших славних предків тоді не було навіть мови про рабське покорення і смирення.

Немає сумніву в мене, що наша Церква, як нога християнської релігії в нашім народі, повинна служити інтересам народу. Вона повинна бути джерелом національної свідомості для українців, незалежно де вони у світі не перебували. Якщо вона такою не є — тоді вона чужа нам і тому не виконує свого призначення. Лише зрозумівши це і лише на основі національного призначення нашої церкви ми зможемо віддавати себе в праці для неї з метою укріплення її на довгі роки в майбутнє.

Не раз, не два, а багато разів ми чуємо в церквах, що будьяка національна активність у наших парафіях є уведенням політики у життя церкви. Не раз з амвону ми чуємо глибоко благальні проповіді, в яких знову і знову підкреслюється, що церква не є політикою чи місцем для виявлення патріотизму і національних прагнень наших.

У відповідь на це я хочу звернутися до навчань нашого великого митрополита-мученика Василя Липківського, який півстоліття тому став на чолі відродженої Української Церкви, за що разом з тисячами своїх вірних і священиків поплатив життям своїм:

„Ми будемо — казав він — будувати свою рідну Українську Церкву, щоб у ній знаходили спасіння не тільки поодинокі душі, а щоб у ній спасався від загибелі весь наш український народ.

Для нашого українського народу Церква має не тільки велике релігійне а також і народне значення. Народ наш, розкиданий по всіх краях світу, часто він малими краплями влитий між іншими народами. Що може спасти його в цьому потопі? Тільки рідна Церква, тільки рідне Христове братство“...

Українська Церква є здравлена на Батьківщині. Українська Церква поза межами України повинна стояти на обороні національних здобутків нашого народу та нашого суспільства поза Україною.

Ми, одумівці та топівці, є членами цього суспільства. Ми є членами церковних громад, ми будували їх, вкладаючи в них наші матеріальні і духовні цеглини. Ще більше! Ми є синами і дочками і внуками тих, які відновляли Українську Церкву в престольному Києві 60 років тому, які

Андрій ЛЕГІТ

ДУХ І. П. БАГРЯНОГО

*Він лине над світом широким,
Надхненик безсмертних ідей,
Невтомний, призваний, високий,
Привітний й близький до людей.*

*У Ульмі в будинку чужому
Втішає дружину й дітей,
Спішить над асфальтом знайомим
До дому „Вкраїнських Вістей“.*

*Вітає сіяючі лиця,
— Чи ж преса разить сили зла? —
І пише там передовою
Й статтю до нового числа.*

*Пізніш — над Баварії градом,
Скрізь шлях осяває мета,
Стрічає там членів УНРади,
Про справи державні пита.*

*Летить над Ля-Маншем до мене,
Шепоче мені: — Друже мій,
Різьби краще слово огненне
І правди зерно у нім сій.*

*Тоді відлітає за море,
В крайну нащадків полян,
Там ждуть Многогрішний Григорій,
Чумак Андрій, Ата, Сміян,*

*Щоб згодом не лиши Европі,
Як провісник сонця й весни,
Із піль Кобиляк й Конотопу
Ще вітром буйним загусті.*

за свою Церкву поневірялися в тюрях і казематах та концентраках Гулагу. І хоч, як іронія долі нашої, ми часто є небажаними учасниками в калейдоскопі національних і релігійних акцій, включно з акцією 1000-ліття, ми не можемо, не будемо і не маємо права бути пасивними спостерігачами, ми не будемо складати руки. Ми всі повинні включитися в працю для відзначення цього великого Ювілею!

Бо ж це є наша Церква. Це ж є наша журба і біль, це ж наша кров і слізози. Але також це ж є наша любов і наше багатство. Це ж наша скорбна мати, яка перейшла тернистим шляхом історії в служінні нашему народу. Не можемо її залишити чи віддати на поталу. Лише працюючи в ній ми можемо вберегти її в дусі потреб української людини тут і там на Батьківщині в часах теперішніх та на віки прийдешні.

КОНКУРС 1985

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журнала оповідання, статті, поезії, проголосуємо **конкурс на найкраще написані твори українською мовою**. Нагороди будуть такі:

1-ша:	\$ 125.00	2-га:	\$ 100.00
3-тя:	\$ 80.00	4-та:	\$ 60.00
5-та:	\$ 50.00	6-та:	\$ 40.00
7-ма: \$25.00			

Жюрі робитиме рішення про належний мистецький рівень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журнала «Молода Україна» до 31-го грудня 1985 року, під псевдонімом, а прізвище з псевдонімом мають бути подані в окремім конверті.

Нагороди є з відсотків нерухомого фонду журнала «Молода Україна». Цей фонд започаткували Федір і Надія Бойко в 1982 році. Тепер він нараховує 7,697 дол. що склали:

\$4,006.00	Федір і Надія Бойко
\$1,000.00	Андрій Степанченко
По \$500.00	Головна Управа ТОП-у Канади, Ярослав і Тетяна Романишини, Іван Дубилко
\$201.00	Головна Рада СВ ОДУМ-у Канади
\$200.00	Колишня філія ТОП-у в Монреалі
\$100.00	Андрій Степовий
\$85.00	Василь Шимко,
\$50.00	Іван Даценко,
\$30.00	Дмитро Кірев
\$25.00	Родина Л. Мазурець, Ніна Яців.

Відсотки з фонду будуть річно призначатися молодим авторам.

Чеки просимо виписувати на «Moloda Ukraina». На пожертвви будуть видані поквітування для звільнення від доходового податку.

Центральний Комітет ОДУМ-у

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1

LONDON, ONTARIO

(PRE-MIX CONCRETE)

Яр Славутич

ЛЬВІВСЬКИЙ ЛИСТОПАД І СОБОРНІСТЬ

(Промова на Листопадовому Святі в Едмонтоні 1985 р.)

В історії націй бувають події, що стають знаменними віхами в їхньому історичному розвитку. Такі три події відбулися на українській землі 1918-19 років.

Перша епохальна подія — це проголошення урядом Української Народної Республіки незалежності України, що сталося 22 січня 1918 року. Завдяки цьому актові, здійснилась віковічна мрія українського народу, чия державність була перервана ще наприкінці XVIII ст. При цій нагоді треба пригадати, що за Гетьмана Богдана Хмельницького Україна була самостійною державою. Після його смерті самостійність була перетворена Москвою в автономність. Із незначними перервами, автономна українська держава тривала до 1786 року. Ще перед тим була підступно розгромлена в 1775 році Запорозька Січ.

Друга епохальна подія сталася на світанку 1 листопада 1918 року. Тоді українські війська під командою Дмитра Вітовського, незабаром полковника Української Галицької Армії, та студентська молодь обезбройли австрійські частини у Львові й зайняли все місто. Так влада перейшла в українські руки майже по всій Галичині. На перший погляд місцева, локальна подія набрала великого всеукраїнського значення. Треба підкреслити той факт, що після визволення столиці Західної України Дмитро Вітовський негайно послав телеграму до уряду УНР із таким змістом: „Зайнятий українськими військами Львів пересилає щирій привіт Києву, серцеві Соборної України“. Це надзвичайно важливий документ, який свідчить про палке прагнення українського народу жити в одній українській державі.

З історичного чину 1 листопада вилонюється третя епохальна подія, що відбулася 22 січня 1919 року. Тоді уряд Західно-Української Народної Республіки, що знаходився у Львові, та центральний уряд УНР спільно проголосили в Києві злуку, себто об'єднання двох частин України в одне ціле. Таким чином була в основному завершена Соборність України, до якої приступив також уряд Кубанщини, а вже за нашого часу Карпатська Україна. Щоправда лишилися поза сферою Соборності Лемківщина, Пряшівщина, Холмщина та землі південної Курщини й Вороніжчини, заселені переважно українцями.

При цій нагоді, гадаю, варто глянути на той стан, у якому перебували українські землі до Першої світової війни. Тоді яснішою стане велич згаданих вище трьох епохальних подій, що засвідчили зрілість проводу української нації, не зважаючи на дуже трудні обставини визвольної боротьби.

Українські землі були поділені між нашими, тоді сильнішими сусідами. Наддніпрянщина, Кубань і Волинь опинилися під московською займанчиною, Галичина й Буковина — під австрійським ладом. Росія, Польща та Австрія, а пізніше Румунія та Мадярщина, намагалися не лише затирати все те, що об'єднувало український народ на його споконвічних етнографічних землях, а й посилювати серед нього місцеві різниці, намагалися навіть викликати ворожнечу одного краю України до іншого, нацьковувати православних на католиків і навпаки, розпалювати пристрасті, називати нас різними назвами, аби ми виглядали не подібними, відмінними. А тоді легко сказати, що ми не один народ, а кілька народів, мовляв, не маємо однієї історичної пам'яті. Як приклад отакого штучного називання, було створене слово «Лодомерія» на частину Волині чи навіть на всю Волинь. Воскрешали давні, архаїчні назви для нових понять, аби тільки не називати їх українськими словами. Так наплодилося багато різних малоросів, карпаторосів, угорросів, а ще більше різних русинів і руснаків. До речі, провідники цих останніх ще й тепер намагаються творити на американському континенті руснацьку націю. Видано вже й підручник руснацької мови...

Галичина, будучи в чужій, переважно польській сфері (із сильним австрійським додатком!), росла відчужено, передусім із мовного боку, від осередніх українських земель. Великої шкоди завдавали львівські московофіли. Внаслідок такого стану, уже в останній третині XIX ст. так звана галицька мова починала ставати дуже відмінною одністю. Мовознавець Агатангел Кримський бив на сполох, остерігаючи українців про те, що посилено творяться ДВІ ВІДМІННІ національні мови українського народу, між якими поширювалась прірва. Очевидно ці дві мови та інші обставини послаблювали силу нової української нації, дробили її на частини, підчастини, групи та підгрупи.

Такий загрозливий стан добре розумів Іван Франко. Скеруючи свій гнів на московофілів та інших політичних шкідників, найманців чужих урядів — царського й цісарського — Франко перший у новій українській літературі кинув гасло Соборності. Ідеї цього першого виразного соборника формували думки передових українців того часу, формували національно-визвольний рух, різьбили світогляд і запал творців Листопадового Чину.

На погляд великого Франка, об'єднання українських земель в одну соборну державу було конечною необхідністю, невідкличним актом історичного розвитку. Це він закликав українців до єд-

нання, сіяв поміж ними віру в те, що Україна „ще не вмерла і не вмре“. „Прийде час“ і тоді

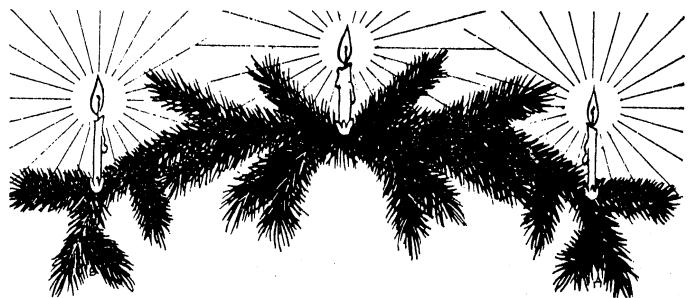
Встане славна мати Україна
Щаслива і вільна
Від Кубані аж до Сяну-річки
Одна, нероздільна.
Щезнуть межі, що помежували
Чужі між собою,
Згорне мати до себе всі діти
Теплою рукою.

Пам'ятаймо, що ці знаменні слова були написані ще 1883 року, задовго до створення першої виразної самостійницької організації, Революційної Української Партії, або РУП. Саме франківські ідеї в наведених віршах лягли в основу акту соборності українських земель, проголошеного 22 січня 1919 року.

Як згадано вище, зайняття Львова довершили січові стрільці під командою Дмитра Вітовського. Що це за людина була? Ось основні дати з його короткого життя. Народився Дмитро Вітовський 1887 року. Був одним із провідників студентів, що боролися за український університет у Львові. Організував «Січі» в Галичині. Брав участь у формуванні січових стрільців, де отримав звання сотника. 1916-17 років був комісаром УСС (усусусів) на Волині. Напередодні перевороту став головою Військового Комітету. У листопаді 1918 р. був назначений командувачем збройних сил новоповсталої Західно-Української Народної Республіки, незабаром став Державним секретарем Військових Справ ЗУНР. Як член української делегації брав участь у мирових переговорах у Парижі. Повертаючись додому, загинув у загадковій катастрофі літака в Долішньому Шлезьку, проживши всього 32 роки. Можна ще згадати, що замолоду займався Дмитро Вітовський літературною творчістю — свої твори підписував Гнат Буряк.

Листопадовий Чин, довершений Дмитром Вітовським і його спільноками, зокрема січовими стрільцями, на жаль, не став реальністю на довший час у Галичині. Сильні світу на мирових переговорах віддали Західну Україну полякам, дарма, що зобов'язали їх респектувати українців як окрему адміністративну, самоуправну одиницю в новій польській самостійній державі.

Не зважаючи на такі обставини, Листопадовий Чин був і залишається яскравим символом на шляху до утвердження Соборності України. Оскільки ще не всі українські землі об'єднані, подвиг першого Листопада у майбутній вільній і незалежній Україні може служити прикладом для українців Кубанщини, Лемківщини, Холмщини та південних районів Курщини й Вороніжчини. Українська національна свідомість XX ст. — це вже монолітний, завершений фактор. Будьмо оптимістами, якими були і Дмитро Вітовський із січовими стрільцями, і студентська молодь міста Львова, і великий Іван Франко зі своєю ідеєю Соборності України.

Філія ОДУМ-у в Торонто

влаштовує

НОВОРІЧНУ ЗАБАВУ

в вівторок 31-го грудня, 1985 р.

в Sir Dukes, 385 The West Mall
Etobicoke, Ontario

гратиме оркестра СОЛОВЕЙ

45 дол. від особи, включає
повну вечерю і напитки

Коктейл 6 год. веч., вечеря 7 год. веч.

Квитки в книгарні Arka West
та в членів комітету ОДУМ-у філії в Торонто

ПРИВІТАННЯ УКРАЇНСЬКОМУ БРАТСЬКОМУ СОЮЗОВІ

В імені Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади вітаємо з нагоди 75-літнього ювілею Українського Братського Союзу його Головну Управу, на чолі з паном Іваном Олексином, урядників, секретарів та все членство із родинами. Одумівська молодь безмежно вдячна Українському Братському Союзові за фінансову допомогу при розбудові одумівської відпочинкової оселі «Україна», особливо за позичку, на добрих умовах. Тоді та позичка була дуже потрібна. Одумівський журнал та радіо передача «Молода Україна» висловлюють щиру подяку Головній Управі Українського Братського Союзу за постійну і довголітню фінансову підтримку.

З нагоди Ювілею висловлюємо признання Українському Братському Союзові за: прихильне ставлення до української молоді на чужині; за зорганізування українських фестивалів на оселі «Верховина»; за призначення фондів на стипендії для українського студента, на видавництво українських книжок, на поширення українського мистецтва і культури.

Бажаємо всім відданим працівникам Українського Братського Союзу щастя, кріпкого здоров'я, та многая літ на службі для добра української молоді та українського народу!

Щасти Вам Боже!

26-го жовтня 1985 р.

Василь Тимошенко
Голова

Віра Харченко
Секретар

Промовці на бенкеті
під час Зустрічі ОДУМ-у
і господар бенкету.

Сидять зліва:
Світлана Ліщина,
Олексій Пошиваник,
Оксана Родак.

Стоять:
Ігор Лисик,
Борис Харченко,
Д-р Анатолій Лисий.

Оселя «Україна»
31 серпня, 1985.

Фото І. Корець

ТАНЦЮВАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ ОДУМ-У В ТОРОНТО

«ВЕСНЯНКА»
усіх широко запрошує на забаву

ВЕСЕЛІ ВЕЧЕРНИЦІ З КОНЦЕРТОВОЮ ПРОГРАМОЮ

в суботу 22 лютого 1986 р. о год 7.00 вечора

83-85 Christie Street — Укр. Культ. Центр

Веселі Вечерниці відбудуться із нагоди зустрічі колишніх і теперішніх танцюристів «Веснянки», управ «Веснянки» та прихильників.

Вступ на забаву з перекускою \$15.00 від особи

Оркестра «СОЛОВЕЙ»

Квитки можна набути у West Arka 2282 Bloor St. W., та в членів ансамблю.

По дальші інформації просимо звертатись до спеціально створеного Комітету з таких осіб:

Віра Харченко: 622-3185
Наталка Семеген 239-3689
Ліля Корніenko 920-5533
Ірина Поліщук 654-3766

Віра ВОРСКЛО

ПРИСВЯТА НА ЧЕСТЬ ТРИДЦЯТИП'ЯТИЛІТТЯ ЖУРНАЛА «МОЛОДА УКРАЇНА»

Журнал «Молода Україна»
Нас єднає в єдину сім'ю
І навчає надхненно, невпинно
Рідну землю любити свою.

Ту далеку, небачену зроду,
Що боролась, як лицар-звитяг,
І крізь бурю, вогонь і негоду
Пронесла переможно свій стяг.

Навча про минулі сторіччя,
щоб сучасне ми вміли творить,
щоб мали ми власне обличчя
І вміли майбутнє зустрітъ.

Журнал «Молода Україна»
Навча пізнавати себе,
Щоб росла, розвивалась людина —
Покоління росло молоде.

Юнаки і юначки — це зміна.
Це — нащадки звитяг, козаків.
Це вони — «Молода Україна»,
Що несуть смолоскипи вогнів.

Це вони — майбуття будівничі,
Їх прославлять народ і сім'я.
Закарбують вони у сторіччя
України безсмертне ім'я.

Журнал «Молода Україна» —
Наставник багатьох поколінь.
Він збирає слова, мов перлами —
І надхнення дає до стремлінь.

Тридцять п'ять уже літ проминуло,
Як існує цей славний журнал.
Воскрешає він славне минуле
І надхнення дає і запал.

Нас єднає із рідним він краєм —
Із Києвом молодь єдна.
Нехай кожен з нас чує і знає —
Україна на світі — одна!

Зберігати навча рідну мову,
І звичаїв, традицій запас,
І пісню вкраїнську чудову,
Яка зачаровує нас.

Будьмо горді, що ми — українці,
Тож не спляммо преславне ім'я:
Щоб про нас говорили чужинці:
„Українці живуть, як сім'я.“

Для журналу працюйте уперто,
Передплатників множте щораз,
На пресфонд всі складайте пожертви,
І пишіть про новини у вас.

Журнал «Молода Україна».
Друзі, залежить від вас.
Добре діло зростити «Україну»,
Почнемо з добрих діл в добрий час.

23/II/85

ПРИВІТАННЯ

Дорогі мої Друзі!

Вітаю всіх Вас: видавців, редакторів, дописувачів-авторів і технічний персонал журналу «Молода Україна».

ТРИДЦЯТЬ П'ЯТЬ РОКІВ — немалий шлях. А головне пройшли ми його не у себе на батьківщині Україні.

Будьмо вдячні долі, що дозволила нашим батькам зупинитись і почати нове життя на нових землях Північної Америки.

Вічна слава ї пам'ять усім тим, що відійшли від нас — РЕДАКТОРАМ, БАТЬКАМ І НАШИМ СТАРШИМ ДРУЗЯМ. Слава тим, що перебрали їх працю і тим, що перебиратимуть цю працю пізніше!

Ми зберегли єдність поколінь і пошану між поколіннями. Дбаймо про це і в майбутньому. В цьому запорука нашого успіху.

Ваші ж успіхи, мої молоді Друзі, великі і незаперечні! Тримайтесь і далі з такою ж гідністю на своїх постах досьогодні.

Щиро сердечно бажаю усім Вам здоров'я, витривалости і здійснення усіх мрій!

Залишаюся завжди з найглибшою пошаною
до всіх Вас,

Ваш Микола Вірний

17 листопада, 1985

В. РОДАК

17-ИЙ СОБОР УПЦ В КАНАДІ

Радіорепортаж «Молодої України»

17-ий Собор Української Православної Церкви в Канаді відбувся у днях від 4-го до 7-го липня, в приміщеннях Манітобського університету, у Вінніпезі, Манітоба. Святою літургією, в каплиці Колегії св. Андрія, з участю первоієрарха церкви архиєпископа Василія та преосвященого єпископа Івана розпочався собор. Понад 300 делегатів і велике число гостей вислухали звіти, рекомендації та ухвали різних комісій. Довідалися, що православних громад в Канаді є 263, священиків — 91, тираж «Вісника» — 8500 примірників.

Цікавою частиною Собору був вибір одного з чотирьох кандидатів-священиків на голову президії Консисторії на місце уступаючого митроф.protoієрея д-ра Григорія Удода. Ними були: отець Михайло Скрумеда з Манітоби, отець protoієрей Мирослав Крищук з Альберти, отець protoієрей Тимофій Міненко і отець protoієрей Степан Ярмусь — обое з Манітоби. На третьому бальоті, через більшість голосів, колишній редактор «Вісника» от. protoієрей д-р Степан Ярмусь був обраний головою Президії Консисторії УПЦеркви в Канаді, на наступних п'ять років. Зворушливим моментом (одноголосно і вставанням делегатів з місць) було, коли архиєпископа Василія підвищено в стан митрополита Вінніпегу і всієї Канади з титулом «Блаженіший», а єпископа Івана — єпископом Едмонтонським і Західної єпархії.

Наши делегати зі Східної єпархії, брали активну участь у всіх нарадах і дискусіях. До складу членів Консисторії ввійшли: митроф. отець Петро Бублик з Торонто і отець Роман Божик з Оттави, а з мирян — Віктор Педенко (Торонто), Орися Сушко (Гамільтон) і Ярослав Кульба (Монреаль).

До важливіших рішень 17-го Собору Української Церкви в Канаді була справа поновного схвалення зміни чarterу, а також прийняття змін Статуту УПЦеркви та зразкового парафіяльного статуту.

„В новому проєкті чarterу у назві випускається слово «греко», як також підкреслюється, що УПЦерква тримається науки, церковної дисципліни і богослужбової практики Єдиної, Святої, Соборної й Апостольської Церкви, як навчає Святе Письмо, Святе Передання, сім Вселенських Соборів та Святі Отці Православної Церкви. В чarterі є зазначено, що найвищим керуючим органом є церковний собор, що складається з єпископів, духовенства та делегатів, який діє на основі прийнятого Церковного статуту.“*

Чarter був прийнятий.

„Для розгляду і схвалення 17-го Собору був поданий проєкт Статуту УПЦеркви та проєкт зраз-

кового статуту для громад. Це був перероблений і доповнений існуючий Статут і Правила УПЦеркви та Зразковий Статут Церковної громади.“

Пректи були подані для розгляду англійською мовою, бо Статутова комісія не мала часу перевести на українську мову.

„Новий проєкт Статуту УПЦеркви вносить багато нового на шляху усучаснення його та пристосування до потреб життя Церкви“ і тому рішено не спішити із змінами, а детально проаналізувати всі пункти.

* Цитати взяті з редакційної статті «Вісника» (орган УПЦеркви в Канаді) — Важливіші завдання XVII Собору УПЦеркви в Канаді. Вінніпег, Ман., 1-го червня 1985 р.

** Після репортажу було подано ідеологічне слово первоієрарха Церкви — його блаженства блаженнішого Василія митрополита Вінніпегу і всієї Канади.

ЗБОРИ КОША С. В. ОДУМ-У КАНАДІ

Дорогі Друзі ОДУМ-івці!

Засідання Головної Ради Коша Старших Виходників ОДУМ-у Канади відбуваються в останній четвер кожного місяця, в одумівській домівці при 404 Бетирст вул., в Торонто, о 7:30 год. вечора.

Присутність нижеподаних членів управи Коша є обов'язкова.

Голова — Василь Тимошенко
1-ий заступник — Віктор Ліщина
2-ий заступник — Таня Гладьо
Секретар — Віра Харченко
Фінансовий референт — Ірина Степова
Референт таборів — Павло Лисик
Референт зв'язків — Наталка Сандул
Референт спорту — Юрій Павлюк
Культурно-освітній реф.
Вільний член — Ігор Лисик
Контрольна комісія — Віктор Педенко

В найближчих місяцях збори будуть:

26-го грудня, 30-го січня

Всіх зацікавлених ласкателі запрошуємо.

Г. Р. С. В. ОДУМ-у Канади

О. ХАРЧЕНКО

СИМПОЗІУМ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ

У канадській столиці, в Оттаві, відбувся симпозіум Сучасної Української Поезії, на якому українські вчені, поети і письменники обговорювали різні аспекти української поезії, а саме: Які напрями приймає сучасна українська поезія? Чому українські поети у країнах Заходу продовжують писати свої твори українською мовою, а не мовою тих народів, серед яких вони проживають? Який вплив стилістичний, лінгвістичний, чи тематичний — має оточення на характер сучасної української поезії на Заході? У якому напрямі розвивається поезія в Україні? Ці та інші питання українські поети і вчені намагалися з'ясувати протягом трьох днів, на симпозіумі, що відбувся в Оттавському університеті, та який зорганізувала професор Ірина Макарик, з допомогою Слов'янського відділу Факультету Сучасних Мов і Літератур Оттавського університету, та з допомогою Фонду Уркайнознавчих Студій і Дослідів імені Івахнюка. В симпозіумі взяли участь вчені і поети з Канади, Сполучених Штатів, Південної Америки, Західної Європи, та з Австралії, завдяки фінансовій допомозі декількох установ, а між ними: Канадська Наукова Рада, Міністерство Багатокультурності, Оттавський університет і Асоціація Українських Професіоналістів та Підприємців у Канаді.

Офіційно симпозіум відкрив декан факультету мистецтва П'єр Ляберж. Він пригадав присутнім, що за часів його дитинства, в сорокових роках, у Канаді не чули про багатокультурність або про двомовність. Тепер Канада стала крашою країною, бо канадський уряд сприяє розвиткові культур усіх національних меншин, які проживають у Канаді. Ця політика і називається „багатокультурністю“.

Вітаючи гостей та учасників симпозіуму, проф. Ірина Макарик сказала, що поетів віддавна вважають ментально дещо не зрівноваженими людьми, проте саме поетам: Тарасові Шевченкові, Іванові Франкові, Лесі Українці та іншим завдячуємо високу національну свідомість українського народу.

У ранковій сесії у п'ятницю 4-го жовтня доповіді прочитали: проф. Лондонського університету Віктор Свобода, на тему — „Еволюція філософії Миколи Руденка в його поезії“; проф. Манітобського університету Ярослав Розумний, на тему — „Кіно-поема Вінграновського ‘Золоті Ворота’“; проф. Торонтського університету Борис Томсон,

прочитав доповідь про творчість Леоніда Кисельова; проф. Оттавського університету Борис Шнайдер, на тему — „Мужність у творах Ліни Костенко“, та д-р Олег Романишин прочитав доповідь про поезію Зіновія Красівського. У п'ятницю в обідню пору в Канадській Національній Бібліотеці відбувся прийом на честь українських поетів і письменників, які на церемоніялі того ж дня підписували свої твори для зберігання в Національній Бібліотеці. У післяобідній сесії розглядалися складні питання, що виринають під час перекладів поезії на інші мови, а також питання двомовного творчого процесу. На вечорі поезії свої твори читали: Яр Славутич, Марко Царинник, Олег Зуєвський та Марія Ревакович — українською мовою, а потім Андрій Сукнаський і Ярослав Балан — англійською мовою, а Франсуа Якимів — французькою мовою.

У суботу 5-го жовтня на ранковій сесії розглядалися питання нових напрямів в українській поезії в Канаді. Яр Славутич прочитав доповідь на тему — „Традиції і модернізм в українській поезії в Канаді“; Ярослав Балан з Едмонтону, розповів про життя і творчість канадсько-українського степового поета Андрія Сукнаського; а Марта Горбань-Царинник прочитала доповідь про мову у поемах Олександра Смотрича. У післяобідній сесії були прочитані три доповіді про українську поезію у країнах Вільного Світу, а саме: у Сполучених Штатах, у Великобританії, Австралії та в Бразілії. Також у суботу учасники симпозіуму вшанували поета Василя Стуса, якого радянська влада замучила в концтаборі: Надія Світлична читала вірш Василя Стуса — „Касетка“, поет Святослав Караванський читав свої твори, українська молодь ПЛАСТУ читала твори шестидесятників, Авантурдний Український Театр, що його творить студентська молодь, поставив інсценізацію під назвою — „Реквієм Василя Стуса“, який написав Марко Стех.

З приводу Симпозіуму Сучасної Української Поезії в суботу ввечорі відбувся банкет, у розкішній Палаті Конфедерації в Канадському Парламенті, де, звичайно, уряд приймає визначних зарубідженних гостей, королів та прем'єр-міністрів, але цього разу у тій палаті приймали українських поетів, письменників, вчених та учасників симпозіуму. Доповідь на банкеті виголосив проф. Флоріян Смея, який здебільша говорив про незавидну долю поета-емігранта.

У неділю 6-го жовтня у двох сесіях було прочитано шість доповідей на літературні теми, а закінчили симпозіум читанням української поезії. Свої твори читали поети: Остап і Марта Тарнавські, Юрій Тарнавський, Віра Вовк, яка прибула на симпозіум із Бразілії, Богдан Бойчук і Богдан Рубчак.

Оттавський симпозіум пройшов під кличем „Поза Традицією“. В основному участь брали українські поети-модерністи.

Олександр СТОВБА

ГОЛОД, КРИВОРІЖЖЯ, ЄЖОВЩИНА

Спогад

Перша печать пам'яті в моїм дитинстві припадає на 1932 рік, рік голоду, коли мав несповна чотири роки. Дія відбувається на Полтавщині, на межі Хорольського та Семенівського повітів. Дійові особи: дід Андрій та баба Домна Виноградські, та я, їх перший внук. Із села Вереміївки ми простиюмо степом до містечка Семенівки. Діди несуть торби і тягнуть мене за руку. У степу нас застав громовий дощ. Ми дійшли до малого гайка і сковались під деревом. Може через грім, а може тому, що дід викручував свій картуз дуже немилосердно — ця подія глибоко врізалась в мою пам'ять. В 1932 році сільська влада вигнала дідів Виноградських з рідного села, а мене з ними, бо тоді я був повним безбатченком. Діди ішли у Семенівку до свого сина Івана. В сина теж не було чого істи, але там був дах над головою. Його дружина не дивилась мило на нас — але нам не було куди діватись...

А ще до „громів у гайку“ тяглась довга історія, яку тут згадаю. Коренем зла служило „соціальне походження“. На біду, мої батьки походили з двох найбагатіших родин у селі: мати з Виноградських, батько із Стовбів. Виноградські стали бага-

тішими якось випадково. Колишній власник села Вереміївки, Христофор Родзянко, що помер в 1871 році, від трьох нешлюбних жінок мав п'ятеро дітей: чотирьох синів та дочку — мою бабу Домну. По смерті поміщиця, маєток у Вереміївці та Коноплянці перебрала його двоюрідна сестра, стара діва Віра Родзянко. Вона опікувалась його нешлюбними дітьми, посылала їх до школ, а коли доростали, давала їм частину батьківської спадщини. Бабі Домні дістались на степу 32 десятини та батькова садиба у Вереміївці, площею в п'ять десятин, де був сад, лісок, сільська церква, цегляний панський будинок, та дворище з конюшнями, хлівами й іншими господарськими принаджностями. Тітка Віра послала малу Домну до Полтави у школу, яка називалась „Пансіон госпожі Касперович для благодородних дівиць“, хоч Домна не кваліфікувалась на „благородних“, бо родилася нешлюбно. Після школи тітка видала Домну за Андрія Виноградського, який спочатку служив у неї кухарем, а тоді „управляющим“, так як тітка не розумілась на господарстві. В родині Виноградських родилося п'ятеро дітей, включаючи і мою матір, що родилася 1902 року, за мого батька вийшла заміж у 1927 році, а я прийшов на світ на початку 1929 року.

На початку 1920-х років, коли совети міцніше усілись на Полтавщині, сільська влада вигнала Виноградських з цегляного будинку, але дозволила жити в так званій „курячій хаті“. Це проста хата, де колись квочки висиджували курчат, індички індишат, а зимою тут зберігалися вулики, в'ятері, сімена, тощо. Вже з „курячої хати“ діти Виноградських почали розбігатись — хто куди... Дід та баба прожили тут аж до 1932 року, коли їх вигнали на вітвіть з тієї хати, а мене з ними. Якийсь бідняк в тім селі, Кременовський прийняв нас у свою хату, але з часом сільрада наказала йому, щоб нас не тримав. Звідси ми йшли в Семенівку, коли й застав нас „грім у гайку“.

Не пригадую подій перед громом, але баба та мати розповідали мені ось таке. По вигнанні з курячої хати, діда та бабу харчували деякі селяни, що крадькома приносили торбинку проса чи ячменю, або кілька картоплин та буряків, а часом на вітвіть цілу хлібину. Але такі „подарунки“ скороуввались, бо голод налягав на село. Щоб не вмерти з голоду, баба Домна знайшла свій спосіб. Вона брала мене за руку і ми ходили в сусідські села Єньки, Триняки та Веселий Поділ. Тут вона просила „милостиню“, не так ніби для себе, як для мене — малого внука. Якщо хтось давав „милостиню“, то баба шептала молитви за їхніх померлих. Вона традиційно носила чорне вбрання і люди

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугу
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гюмідіфайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕЛЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців зайджати до наших SIPCO і наповнити авта бензиною.

думали, що це якась „попадя“. Більшість людей проганяли нас: „ідіть геть, в нас самих нема чого їсти“, але дехто давав сиру картоплину або буряк, жменю соняшників, кусник макухи, дуже рідко — кусник хліба. Вернувшись до Вереміївки, ми ділились з дідом Андрієм тією „милостинею“, а решту баба ховала в торбинки. Так ми існували перед громами.

Тепер про батьківську сторону. Мій прадід, Григорій Павлович Стовба, мав 62 десятини землі. Він розжився з того, що випасував худобу та продавав її на ярмарках в Кременчуці. Також, на партнерство з іншими купував молотілку, якою обмолочував як своє село так і багатих козаків на сусідських хуторах. Кажуть, що був дуже скупий, і за кожний збережений гріш купував десятину землі. По селі про нього ходили різні анекdotи, наприклад, що його дочки закип'ятили в самоварі чай, а в самоварі був жмуток грошей. Інший анекдот оповідав, що він викопав „горщок із золотом“. Хоч це був анекдот, але в 1919 році тодішні большевики тримали його в Хорольській тюрмі. Його не били, бо був уже дуже старий, але на його очах били інших (особливо Клепача, що був начальником хорольської варти за Гетьманату), а прадідові казали: оце ѹ тобі таке буде як не признаєшся де закопав золото... Прадід помер того ж 1919 року, від „жовтянці“.

Його син, а мій дід, теж Григорій, через революцію ніколи формально на себе тієї землі не перебирає, але на нього впало важке клеймо „зажиточного куркуля“. В 1929 році, як мені було лише три місяці, діда Григорія вислали „адміністративним порядком“ в Архангельську область, в оконницю станції Палуж’є. З ним вислали його дружину та дочку Гапку. В Палуж’ї їм дали лише сокири та пилки, щоб пилили ліс та будували село. Батько розказував, що в той день із Семенівської станції вивезли на Архангельськ три вагони куркулів, де окрім Стовбів були сім’ї козаків Синяговських, Козубів, Бовів, Гаврисів, Редьків та інших. На Архангельську дід Григорій прожив півтора роки і помер на так звану „цингу“. Баба померла пізніше, а їхня дочка втекла в свій повіт і вийшла заміж „за кого попало“ щоб не вертати на північ.

Мої батьки побралися в 1927 році, за так званого НЕП-у. Село дало їм чотири гектари землі, де збудували собі сарай та хату. В 1930, а може в 1931 році батько втік із села, після чого проживав на Кавказі, в Білорусі, коло Москви, тоді в Барішполі, а вкінці в Скадовську коло Чорного моря, де в час голоду врятувався збиранням раків та всяких мушлів. Батько втік здається тоді, коли на його двір наклали перший податок, знаний як „план до двору“, тобто велику кількість всякого збіжжя. Мати розказує, що скоро після того прийшов другий зерновий податок, такий самий як попередній, і віддавши його, в хаті залишилось дуже мало харчів. Потім, навмисно, прийшов третій податок, а віддавати державі уже не було чого.

ПОДЯКА

Велике спасибі Достойним отцям і всім вірним української християнської церкви за щирі молитви за мое виздоровлення. Висловлюємо щиро сердечне спасибі, також, всім українським організаціям, приятелям і знайомим, котрі склали співчуття листово та усно. Особливо дякуємо за теплий вияв співчуття ТОП-ові, Головній Управі Коша та філії ОДУМ-у в Торонто та одумівській радіопрограмі «Молода Україна» за гарну пісню. Щире спасибі всім хорошим друзям.

Іван Ємець з родиною

З сільради прийшли представники влади, вигнали матір та мене з хати, а хату заперли своїм замком. Скоро після того матір арештували, а мене віддали дідові та бабі, які тоді жили ще в „курячій хаті“. В селі, крім матері, арештували ще біля десятка жінок. Вночі їх тримали в якісь пустій хаті, а вдень ганяли копати канави в болоті річки Хоролу, де передбачали добування торфу. Це сталося при кінці 1931 року, або на початку 1932.

Потім матір судив суд, що складався з сільських активістів та „уполномоченого“ із Семенівського району. За непостачу третього зернового податку їй приписали політичну, протидержавну „статтю“, тобто „зрив державного хлібопостачання“. Рішення суду було написане на так званому „вирокові“, копію якого дали і матері. Це був листок із аритметичного зошита, на якім було написано не чорнилом, а олівцем. Впродовж років „вирок“ так зносився, що важко було щось прочитати, але мати знала його напам’ять і часто розказувала мені та іншим. В 1950-х роках у Вашингтоні існувала якась конгресова комісія для досліду советських звірств в Україні, і ми хотіли послати копію з „вироку“, але копія не вдавалася. Вирок казав, що Настя Стовба є „куркулька“, що вона зривала план державної хлібозаготівлі, що за таку провину її „треба би було заслати на довші роки в лагеря дальнього назначення“ (очевидно в Сибір), але „беручи до уваги, що муж винової невідомо куди дівся і де перебуває“ суд надає виновній строк кари на три роки „в недалеких трудово-поправних установах“.

Після цього матір повезли в Семенівку, а звідти залізницею до відомої тюрми в місті Кременчук, збудованої ще за часу Катерини II. Тут вона просиділа точно шість місяців, після чого відвезли в „трудово-поправні установи“ в околиці Криворіжжя. Про тюремне життя матері я чув сотні раз. В камері біля сорок жінок. Єдина мебель — це „параша“. Жінки сидять на цементовій підлозі, а щоб не сидіти на цементі, підкладають під себе свої торби та одяг. Камера так переповнена, що коли одна хоче заснути, то друга мусить сидіти. Дихати нема чим, під стелею одне загратоване ві-

конце. Як день так і ніч в камері горить електрична лямпочка, щоб НКВД бачило що там діється. Кожна тюрма характерна тим, що в ній морять голодом. Особливо ввечорі по камері чути гістеричне схлипування, потім воно завмирає... Впродовж дня чути трісکіт воші, бо кожна жінка бодай раз на день б'є в одязі воші, або одна другій шукає воші на голові. Щоб зробити життя це мізернішим, енкаведисти забирали в жінок гребінці. Пробувши тут півроку, мати все життя нарікала, що на цементі дісталася гострий ревматизм. Тут-же вона почала сивіти. Вона ніколи не розуміла, чому її посадили в тюрму, бо у вирокові про тюрму не було й слова. Виходить, що, крім сільського суду районове НКВД додало їй ще й півроку тюрми.

Вернуся до „громів у гайку“, з якого ми прийшли в Семенівку. Хоч нам не були раді, але примистили в малій кімнатці, де була піч, лежанка, та місце поставити стілець. Тут ми жили зиму із 32 на 33 рік. В моїй пам'яті лише уривки. Дядько працював якимсь рахівником і діставав на праці „пайок“. Тоді ділив його на жінку, її дитину та на себе. Потім своєю частиною ділився зі своїми батьками та зі мною. Ще зимою випорожнилися наші останні торбинки з просом, соняшниками та макухою. Лишились лише торбинки з засущеними кусниками „кормових“ та цукрових буряків. Баба бере денно кусники цих буряків, розмочує у воді і ділить між нами трьома. Поївши розмочених буряків, дід Андрій їх вертає, хворіє на живіт. Впродовж днів він лежить на печі, кашляє, стогне, і каже бабі вже не давати йому буряків — він і так помре. Вечорами я лежу нижче діда, на лежанці, і вдивляюсь в електричну лямпочку на стелі. Болить живіт, від голоду не хочеться спати, але найбільшою бідою є колючий біль у вухах. З кожним ударом серця нерви доставляють біль у голову та вуха. В голові глухий біль, а у вухах гострий і нестерпний — немов би хтось коле голками. Одного разу якимсь чудом дядько Іван виміняв кілограм борошна, і третю частину дали нам. Баба хотіла зробити з того „галушки“, але ми поїли ті галушки ще тістом — не могли витримати... Потім дід та я почали пухнути. Щоб не брати гріха за мою смерть перед своєю сестрою, дядько Іван рішив відвезти мене до матері в Кривий Ріг.

Із Кременчуцької тюрми матір відвезли в мережу „трудово-поправних установ“ в районі Кривого Рогу. Поскільки їй відомо, в цім районі тоді існували шість чоловічих та чотири жіночих „установ“, які тут називалися „колоніями“. В чоловічих колоніях були сотки людей, переважно діди, які діставали строк кари від двох до чотирьох років. Чоловічі колонії займалися перш за все вирощуванням плантацій ярини (капусти, картоплі, моркви, буряків, помідорів), а зимою брали теж їх на шахти. Довкола чоловічих колоній по степу іздили верхи озброєні „об'єждщики“. Втечі були дуже рідкі, бо ці люди дістали „короткий строк“.

Жіночі колонії були малі. Така колонія включала від 40 до 50 жінок, що були прикріплени до великих черід, які кочували по берегах річок Інгулець та Боковенька. На кожну жінку приписане певне число корів. Вони денно доїли тих корів, пастеризували та віяли молоко, наливали в бідони, вантажили те на підводи — але не знали куди той продукт візвозився. В час поління та жив цих жінок також ганяли на плантації. Над всіма колоніями Криворіжчини начальником був Поддуйкін, росіянин з походження, що носив уніформу та наган. В жіночій колонії, до якої належала мати, наглядачем був „дід Павлов“, українець і козак по крові, старий дід, сини якого десь там у Москві дослужились в летунстві до високих чинів. Дід Павлов часом носив лише шаблю.

Привозить мене дядько до Криворіжжя. Не пам'ятаю на якій станції встали, але до колонії було далеко. Переходили річку Інгулець. Роздяглись наголо. Дядько прив'язав на голову наш одяг і поплив на другий берег. Як він вже був на другому боці, я почас скиглити, думав що мене покине... Вле він вернувся, і на його шиї я переплив ту давню козацьку річку. Почали йти до Андріївки. Плантації над Інгульцем вже були поорані і ми йшли не вздовж борознів, а впоперек. Дядько то ніс мене, то тягнув за руку, а я без кінця плакав. В обідній час знайшли колонію. Дядько розпитував, а я кинувся шукати за калачиками — бур'ян сімена якого можна їсти. Дальше пам'ять уривається, але мати часто розказувала, що я тоді був „пухлий і очі загнилися від голоду“.

В цій колонії я не був першим. Вже переді мною сюди привезли шестеро дітей, деякі ще менші за мене. Тримати дітей в колонії було „строго запрещено“, тому матері віддавали їх по людях на селі, за що платили. Така практика теж була нелегальна, але дід Павлов якось це замовчував. В суботу або неділю Павлов дозволяв дітям прийти до матерів, тобто в ті п'ять чи шість хат на краю села де перебували жінки біля своєї череди. Часом сюди на інспекцію приїжджав бричкою начальник Поддуйкін, робив тут великий переполох, і матері ховали нас в стіжок соломи, наказували не вилазити, страхали що начальник „повідриває голови...“ Одного разу ми наїлися ще зелених пуп'янків із абрикос, дуже похворіли, і матері напували нас водою з милом. Тоді матері розтикали нас „по людях“ і навідувались до дітей вечорами. В час доїння корів мати крадькома напивались молока, а мені приносила свій пайок та давала дещо людям за мій притулок. Пригадую випадок коли мати не приходила цілий тиждень, бо череду перегнали в друге село. Вечорами ті люди (родина з двома дітьми) ідуть якусь зелену юшку, а мене на той час заганяють на піч. З печі я вдивляюсь як вони съорбають, скиглю щоб і мені дали, а вони покрикують щоб замовк — „в нас і самих нема, тобі мати принесе...“

Жіноча колонія мандрувала з чередою туди, де

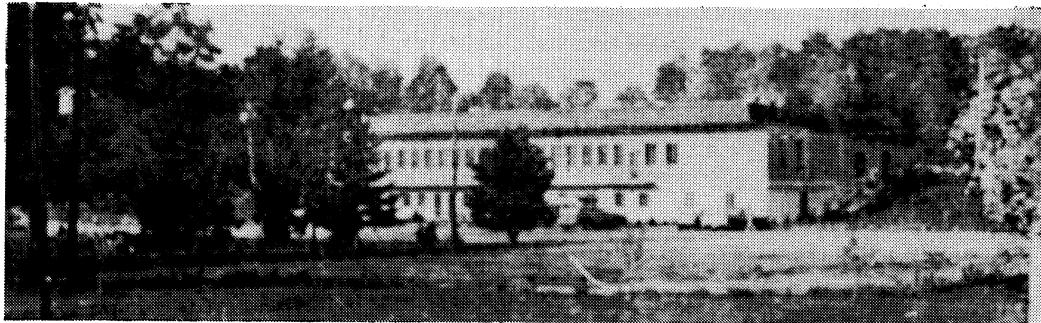
"UKRAINA" VACATION RESORT INC.

"УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Board of Directors: P. O. Box 1716, Stn. "A", London, Ont., Canada N6A 5H9

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 455-9939 (519) 453-6130

Оселя розташована на окраїні м. Лондону, Онт. Канада, в містечку Дорчестер. На оселі відбуваються Курси Виховників ОДУМ-у, Відпочинково-Виховні Табори ЮНОДУМ-у, Спортивні Табори ОДУМ-у, Кобзарські Табори ОДУМ-у, одумівські зустрічі, з'їзи, конференції, пікніки та різноманітні імпрези. Заля оселі приміщує 600 осіб і надається на різні українські імпрези з модерним кухонним устаткуванням та смачними українськими стравами. Оселею керує Рада Директорів. Голова — М. Співак. Зацікавлених прошу писати або телефонувати на повище подану адресу. При нагоді відвідайте оселю, а ми будемо сердечно вітати Вас.

Інформує І. ДАНИЛЬЧЕНКО — заст. голови та орг. референт

були трави. Колонія кочувала коло таких сіл: Андріївка, Грузьке, Гейківка, Мусіївка, Іванівка, Анастасівка, Білі Кошари, а раз стояли в шатрах над річкою. Ці села лежать поблизу річок Інгулець та Боковенька. В згаданих селах в тім часі вікна та двері багатьох хат були забиті дошками — невідомо чи люди вимерли, чи були вигнані. Для нас, дітей, трагедія наставала тоді, коли колонію перегонили до іншого села, а ми оставались в чужих і голодних людей. Тоді матері знову шукали для нас притулку в новім селі. Така ситуація часом ставала нестерпною, і дітей візвозили назад, десь на Полтавщину чи Чернігівщину. Добре пригадую, що за той час мене возили сюди та туди три рази. Раз відвідав мене батько — через родичів він вже сконтактувався з матір'ю. Батько привіз мене в містечко Хорол, і лишив у тітки Марії, сестри моєї матері. Для мене він був тоді чужою людиною і я називав його „Седя“, бо не міг вимовити „Федя“, а тітка повчала: не кажи Седя, то ж твій батько... Батько знову від'їхав до Скадовська. Тітка знайшла для мене „працю“ — я мусів колихати її малу дитину, моого кузина, а вона ходила на роботу. По кількох місяцях стався пожар, хата тітки згоріла дотла, а я знову опинився біля матері в степах... I знову голод, і знову на „передержках“ по чужих людях...

Того ж, або наступного року, коли колонія стояла в Мусіївці, нас напала малярія. Мати пила хіну і якось трималась, а я — або неприміннів, або приходив до себе, і мене то виносили в садочок, то в темний чулан. Лікар дав таку пораду, щоб позбутись малярії, треба виїхати на місяць в інший клімат. Добрий дід Павло дозволив моїй мамі виїхати зі мною на Полтавщину на один місяць, після чого вона мала вернутись кінчати свій строк кари. Ішли ми степом до станції Кривий Ріг. Мати держала мене за руку, бо тут повно шахтарських ям, огорожених дошками. Теж ішли вздовж автоматичних вагонеток, що тягли залізну руду. Я милювався, що руда пише червоним кольором, ніби олівець. I ось ми знову в рідному Хоролі, в материній сестри, що стала мені другою матір'ю. I дійсно, всякі ознаки малярії тут нас покинули.

Скоро пробіг дозволений місяць, після якого на нас чекав „проклятий“ маршрут: Хорол-Глобине-Кременчук-Олександрія-П'ятихатки-Терни-Лозуватка-Кривий Ріг. В Кременчуку — всім „пересадка“. Тут низька цегляна станція, з високими димарями. В ній корчиться кілька десятків людей, решта сидять на площі викладеній сірим каменем. На квиток тут чекають годинами і днями. Квитка

так просто не дають, треба показати „бумаги“. Сидимо півдня на тій площі, тоді мати йде в чергу а мені наказує щоб держався руками за нашу корзинку та торбу, бо голодні підлітки вихвачують в людей торби та валізки і з ними втікають... Я держу те і друге, та спостерігаю, що діється, особливо коло так званих „мусорних ящиків“ — смітників. А тут, може кожних 5 чи 10 хвилин приходить якийнебудь хлопець, відкриває ляду ящика, залазить туди, знаходить там часом головку з оселедця або лушпайки із огірків, і жадібно поїдає. Тим дітям було по 10 чи 12 років. Можливо вони хватали й торби. Але, по Кременчуці ходили тоді чутки, щоб не купувати ковбаси в спекулянтів, бо вона може бути з людського м'яса. Наш потяг рушив вже в темноті. Світився вогнями Крюківський міст, який я дуже ненавидів — він нагадував голод, „мусорні ящики“ та Поддуйкіна... На ранок ми вже в Кривому Розі, а зі сходом сонця ідемо степами до колонії. Цей епізод глибоко запам'ятався мені. Багато років пізніше я замовив у мальяра собі картину: безконечний жовто-зелений степ, на горизонті сходить червонясте сонце, степом іде мати з дитиною, а далеко збоку височіє могила — може скитська, може козацька. Степи Криворіжжя мають свій чар — тут в дикому стані ростуть жовті тюльпани та рожі, ковиль-трава, в дірочках живуть земляні бджоли. Тут можна побачити дивних жуків, що з кізяків роблять м'ячики — чого нема на Полтавщині.

Коли мати відбувалася останні місяці кари, хтось знову привіз мене до тітки в Хорол. Тоді приїхала звільнена мати, а від Чорного моря батько. Батьки рішили, що в рідному повіті не можна оселятись — бо знову арештують. На Полтавщині, в Лохвицькім повіті, в той час відкрився величезний цукровий завод, „Сталінська цукроварня“. Тут батька прийняли на працю — вантажити буряки, копати канави. Помешкань при заводі не було, і ми знайшли квартиру в похилій хаті в селі Токарі. Жодних речей ще не мали; спали на пальтах і ними вкривались. Для багатьох людей голод вже скінчився, а за нас він ще цупко тримався. Ранком батьки ішли на працю, а я сидів сам в хаті і цілий день чекав на вечір, коли мені приносили кусочек хліба та півлітри супу в консервній бляшанці. Щойно десь в 1936 році голод в нашій родині зник. Завод приділив батькові клаптик землі на город, з якого ми зібрали шість мішків картоплі. То був триумф!

Ще не встиг пройти голод та його наслідки, як „Сталінську Цукроварню“ вдарив єжовський терор. Більшість робітників на цім заводі були куркулями або куркульськими синами, такими як і мій батько, і тепер НКВД полювало за ними. Першою жертвою упав сам директор заводу, українець, по прізвищі Бичок. Йому пришли „вредительство“ та що ніби колись він був петлюрівським офіцером. На його місце директором поставили єврея Подольського. Потім НКВД почало

„косити“ куркулів. Завод працював на три зміни і на кожній зміні НКВД приходило і забирало то одного то другого робітника від машин, а з заводу виводило вже цілу групу. Часом „чорний ворон“ їздив по довколишніх селах, де робітники жили на кватирах. Арештували навіть батькового друга „подовбаного віспою Микиту“, хоч його батько був дуже бідний куркуль. Вернувшись із заводу, батько щодня розказував матері кого арештували та скільки душ, а я зі страхом теж прислухувався. Батько щодня сподіався, що й за ним приїде „чорний ворон“, і часом під свою подушку клав сокиру.

Аж ось молот єжовщини впав і на наш рід. Восени 1936 року зовсім несподівано до нас приїжджає баба Домна і розказує в плачах, що дядька Івана (її сина) вже арештували. Йому пришли, що в містечку Глобине він ніби старався підняти повстання, і навіть постачали двох „наочних свідків“. Він сидів в Полтаві. Баба Домна возила йому три рази передачу.. В час другої передачі бабі повернули порожній кошик. В стінці кошика вона знайшла папірець з цигаретного недокурка, а на нім було написано: „мамо, мене страшно били“. Повезла баба передачу і третій раз, але цього разу її не прийняли і сказали, що Івана Виноградського тут нема, і більш нічого не сказали... В Полтаві десь мусять бути масові могили, такі як у Вінниці, де НКВД секретно складало свої розстріляні жертви. З відходом дядька Івана нам лишилось таємницею — де похованій дід Андрій, що помер зараз після того, як мене відвезли на Криворіжжя. Дядько Іван сам хоронив свого батька, навіть без труни, лише обмотавши трупа рядном. За Хрушцова, на прохання рідної дочки, яка зовсім не пам'ятає батька, дядька Івана „регабілювали“...

Другий молот впав на Павла, брата моого батька, в 1937 році. Коли його батьків висилали на Архангельськ, Павло втік, і проживав на Кавказі та в Харкові. Коли прийшов час його „військового призову“, його, як сина куркуля, в армію не взяли, але послали в так зване „тилове ополченіє“ прокладати кам'яну дорогу із Вінниці до Прокскурова. Вернувшись в своє село, дістав найгіршу роботу — копати глину на цегельні. Йому пришли, що копаючи глину, він ніби сказав: „якби в оцю яму скидати всіх совєтських вождів, то життя би покращало“. Очевидно, він такого не говорив — єжовщина вимагала свою квоту жертв. Йому дали десять років концтабору, які відбував біля Куйбишева. Коли настала війна, з концтабору поїхали в совєтську армію на гарматне м'ясо, „зашкідати родину“. Кулі його минали, і він дійшов аж до Берліну... Шість „недослужених“ років концтабору йому совєтська влада „подарувала“... Пізніше помер своєю смертю.

Єжовщина та пашпортизація тримали нашу родину в щоденнім страху не лише в 1936-37 роках, але й до початку війни. І коли осінню 1941 року

Ніна ТАРАСЮК

НЕВИМОВНІСТЬ

Не жартуй над коханням дівочим!
Прислухайся до співу журби...
Кожна зустріч і мить нам пророчать
Про бессмертність кохання її душі!

Ніжний друже веселої вдачі!
Мої мрії у смутку твоїм...
Загубились самітній ночі
Співом виху в краю не моїм!

Сінокоси живими минули.
Знову осінь міняє вбрання.
Моя пісня росою прикрилась
І чекає до нового дня!

Не усохнуті мріям дорожніми травами!
Не замерзне зимою у серці життя!
Невимовність тендітним тремтінням
Увійшла у мое буття...

1984

ЮНАК З ДУШЕЮ БАНДУРИ

Заграй, бандуристе, про Київ,
Про могутній і сивий Дніпро.
Заспівай чарівною тугою
Про козацьких сердець тепло!

Причаруй з України милої
Материнські лагідні руки.
Заспівай про козацькі могили
І кохання дівочого муки!

Не сумуй, як сумує бандура,
За тополями і Дніпром!
Поховай на чужині недугу —
Україну збуди крилом!

Україно! Вставай, як хвиля
Повноводдям душі Дніпра!
Україна співає зливою,
Як дівочого серця струна!

Юначе з душою бандури!
Заграй на живій струні?
Хай бандура доляє простори
Нехай креше на струнах вогні!

Заспівай піснями неспокою!
Зачаруй миттєві вагання!
Україна — пісенна бандура
І дівоче чарівне кохання.

совєтська армія хаотично втекла і на Ромоданівськім шляху вже було пусто, мати перехрестилась і прошепотіла „Слава Тобі Господи...“ За два дні прийшов батько. Його змобілізували в останніх хвилинах, але він здизертизував, перележав в кущах, і вернувся додому. В сімейній історії почалась нова сторінка.

КОНФЕРЕНЦІЯ ЦК ОДУМ-у

— Конференція ЦК ОДУМ-у відбудеться в днях 27, 28 і 29-го грудня 1985 р. в Маямі Біч, Фл.

— Конференція розпочнеться в п'ятницю, 27-го грудня, о год. 7-мій вечора у флоридській резиденції голови ЦК ОДУМ-у.

— Детальний порядок програми конференції і адреси будуть переслані завчасно.

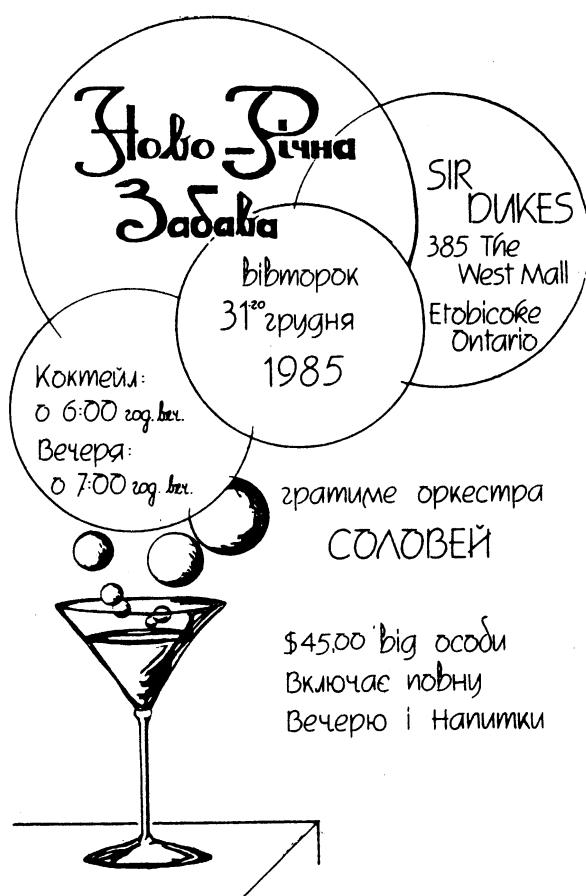
— **Звітодавці повинні** приготувати короткі звіти і пляни дальшої праці.

— **Звітуватимуть:** Президія ЦК, голови комісій ЦК, голови ОДУМ-у США і Канади, голови ТОП-у США і Канади, голови Осель ОДУМ-у, редактор і адміністратор журналу «Молода Україна», редактор сторінки ОДУМ-у США, голови/представники філій ОДУМ-у США і Канади, голова ділової комісії Зустрічі.

— Ті, що не будуть особисто на конференції, мають переслати або передати звіт і плян праці.

— Будемо радо вітати гостей — актив ОДУМ-у.

— Найбільше просимо звертати увагу на плян праці — як і що далі, як збільшити членство й активність філій ОДУМ-у.

ПРОЗА УЧАСНИКІВ 19-го ТАБОРУ ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-у

Учасники
19-го Табору
Виховників
на прогулянці
недалеко оселі
«Україна»

Лондон, Канада.
Липень 1985 р.

Фото Віри Харченко

ПРОВОДЖУ ГАРНО ЧАС

Це є мій другий рік на Виховному таборі і я проводжу тут дуже гарно час. Тут небагато людей, але ми живемо більше як родина, ніж багато таборовиків у інших таборах. 19-ий Виховний табір мені лишиться в душі назавжди, бо я познайомилася тут з новими людьми та ліпше познайомилася з моїми товаришами, яких я довго не бачила. Я ніколи їх і цього табору не забуду. Я завжди сумую останнього дня табору, — коли ми вже мусимо від'їджати додому і не можу дочекатися зустрічі ОДУМ-у, коли я знову їх побачу.

Галя Петруша

ДИСЦИПЛІНА ВАЖНА

Діти шанують виховників, коли вони ставляться однаково до всіх дітей. Тоді діти знають, що виховники не мають ніяких любимців.

Також діти шанують виховників, коли вони тримають дисципліну. Діти знають, що як виховник або виховниця скаже, що дасть кару або щось зробить, то вони напевно дадуть кару або зроблять те, що скажуть.

Маріяна Edrap

ЧОМУ Я ХОЧУ БУТИ ВИХОВНИКОМ ЮНОГО ОДУМ-у

Я хочу бути виховником Юного ОДУМ-у найбільше тому, що я люблю працювати з дітьми. Коли я думаю про виховників, які були у мене, я

пам'ятаю як і що вони мене навчили. Тепер я сама хочу допомагати у вихованні дітей. Все, що я навчилась тут, на виховному таборі, я можу їх тепер навчити. Та часто діти вчать виховників. Я в душі думаю, що якби я не належала до ОДУМ-у і якби я не прибула на табори Юного ОДУМ-у, я б не була така здисциплінована як тепер і знала б набагато менше, ніж знаю. Я хочу, щоб усі молоді ОДУМ-івці мали таку саму нагоду, як я мала. Я думаю, що я зможу дати їм цю важливу нагоду.

Надія Тимошенко

ВИХОВНИЙ ТАБІР

Мій перший рік на виховному таборі був дуже цікавий. Я познайомилася з багатьма дітьми, що прибули сюди перший рік, другий рік, або були в команді. Ми робили багато різних цікавих речей, як мандрівки, забави, ватри, бій із подушками, та різні спортивні гри. Я мала дуже добрий час, і я не можу дочекатися до наступного року, щоб знову зустрітися з подругами.

Дарія Edrap

ЮНІ БАНДУРИСТИ ОДУМ-у В ЧІКАГО

Вже давній час, як немає старших бандурристів в Чікаго, а є наша молодша група. Більшість наших членів є між 12-17 роками. Ми виступаємо на різних концертах, у церквах та в українській школі. Наш репертуар має багато пісень, на будьяку пору року.

Є дуже приємно зібратися з іншими, які цікав-

ляться музикою. Це добре, що є молодь, що любить українську культуру, але їх немає досить. Наша група помалу зменшується і нам потрібно дістати більше молоді, щоб з нами грали та співали.

Мотрія Пошиваник

МОЯ БАБУСЯ

Кожний ранок моя бабуся рано встає і готує сніданок. Тоді вона приходить до моєї кімнати і мене будить. Уже пора до школи! Я встаю, застеляю ліжко, умиваюся, одягаюся, снідаю і тоді іду до школи.

Як уже школа кінчається і я приходжу додому, бабуся має готову вечерю. Коли ми повечеряємо і помиємо посуду, тоді сідаємо біля піяніно і співаємо. Бабуся навчила мене багато українських пісень.

Куди ми не йдемо, чи на забаву, чи пікнік, вона завжди хоче співати. Як уже ми почнемо, тоді усі люди, що там, співають з нами або йдуть слухати.

Я дуже щаслива, що маю таку бабусю, і я усім бажаю мати таку саму бабусю.

Ліза Джансон

МУШУ ДАВАТИ ПРИКЛАД

Діти шанують або не шанують свого виховника, в залежності від того, який приклад він дає дітям. Я думаю, що одумівцям дуже важливо давати добрий приклад дітям і завжди поводитися добре, бо вони препрезентують нашу організацію. Як виховниця дітей, я думаю, що я маю обов'язок мати добру поведінку, щоб коли діти наслідували мою поведінку, їм і їхнім батькам не було соромно. Як одумівка, я мушу бути чесна і завжди давати добрий приклад дітям та всім, що мене бачать.

Галия Петруша

Григор ТЮТЮННИК

НАЩО ДУБАМ ЛИСТЯ ВЗИМКУ

Уже ліс і не жовтий. Уже він безлистий. Стоїть в тумані. Гуде потихен'ку вгорі. Там, у верховітті, ходить зима, носить в синій пелені завірюху. Тільки дуби брунатні. Міцно-листі вони. Аж весною роздягнутися, хоч і не мерзнуть. Взимку всі дерева в лісі густимуть на стужі голим віттям. А дуби шумітимуть їм про весну.

Ось нашо дубам листя взимку.

**ПРИЄДНАЙТЕ хоч ОДНОГО члена
до ОДУМ-у!**

КРЕДИТОВА СПІЛКА "СОЮЗ" — ПОВНІСТЮ ДО ВАШИХ ПОСЛУГ

Зaproшуємо Вас познайомитись із нашими фінансовими послугами і вибрати одну з них яка буде найбільше вигідна Вам. Чекові конта, ощадничі конта, Р.Р. С.П., Р.Г.О.С.П. (на закуп першої хати), різні позики, грошеві перекази, чеки для подорожуючих, і багато більше. Ваша Кредитова Спілка має великий вибір фінансових послуг щоб задоволити Вашу потребу. Розрахуйте на нас із повним довір'ям на позики із найнижчими відсотками і дорадчу обслугу. Ми є Кредитова Спілка "СОЮЗ" яка є повністю до Ваших послуг. Звертайтесь до нас за всіма Вашими фінансовими потребами.

2299 Bloor St. West 406 Bathurst St.
Toronto, Ontario M6S 1P1 Toronto, Ontario M5T 2S6
Tel. 763-5575 Tel. 363-3994

9:30 am-6:00 pm	Понеділок	12 noon-5:00 pm
9:30 am-6:00 pm	Вівторок	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-6:00 pm	Середа	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-8:00 pm	Четвер	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-8:00 pm	П'ятниця	10:00 am-7:00 pm
9:00 am-3:00 pm	Субота	9:00 am-3:00 pm

S N I H HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНІГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

17-ий ВИХОВНО-ВІДПОЧИНКОВИЙ ОДУМІВСЬКИЙ ТАБІР „УКРАЇНСЬКА КАЗКА“ В МІННЕСОТИ,

Сідней Стейт Парк, 11-18 серпня 1985 р.

Виховно-відпочинковий Табір ОДУМ-у в Сідней Стейт Парку, Міннесота, США.

Серпень 1985 р.

КОМАНДА І АДМІНІСТРАЦІЯ ТАБОРУ

Комендант:

Олександр Полець

Координатор праці
виховників:

Валя Ланд

Загальний помічник/
Мед-сестра:

Валя Яр

Бунчужний/а дня:

Виховники чергуються

Виховники:

Іван Гайовий

Заступники:

Соня Лиса

Спортивний референт:

Христина Танасійчук

Керівник ручних робіт:

Мар'яна Едгар

Керівник казок і п'єс:

Дарія Едгар

Спів:

Іван Гайовий

Журнал:

Христина Тащук

Голова таборової
комісії:

Ольга Амброзяк

Соня Лиса

Христина Танасійчук

Вся команда

Олександр Полець

Секретар таборової
комісії:

Скарбник:

Скарбник в таборі:

Керівник господарства
і кухні:

Працівники кухні:

Обозні:

Ліда Щетина

Федір Гайовий

Валентина Яр

Орися Микуляк

п-матка Ольга Антохій

Анна Грипа

Таня Давидович

Ліда Щетина

Анатолій Щетина

(1 тиждень)

Михайло Тащук

(пів тижня)

ВІД КОМАНДИ

Після одного року перерви нашої таборової традиції, ми відбули цього року 17-ий табір Юн-ОДУМУ в Міннесоті. Одним із важливих явищ було те, що до великої міри в керівництво табору

Команда табору.

Зліва: Валя Ланд — координатор праці, Валя Яр — медична опіка, О. Полець — комендант, Христя Тащук — ручні роботи.

ввійшли нові батьки. Для багатьох з них цей табір був першим в якому вони брали провідні ролі. Це є важливе тим, що після довгого часу, де українська громада не мала приросту, цей новий вже приріст знаходить своє місце при організації ОДУМ.

Цей табір як і всі наші табори був влаштований заходами ТОПу, цебто батьками, що спільно працюють над вихованням своїх дітей в українській традиції та з українською свідомістю.

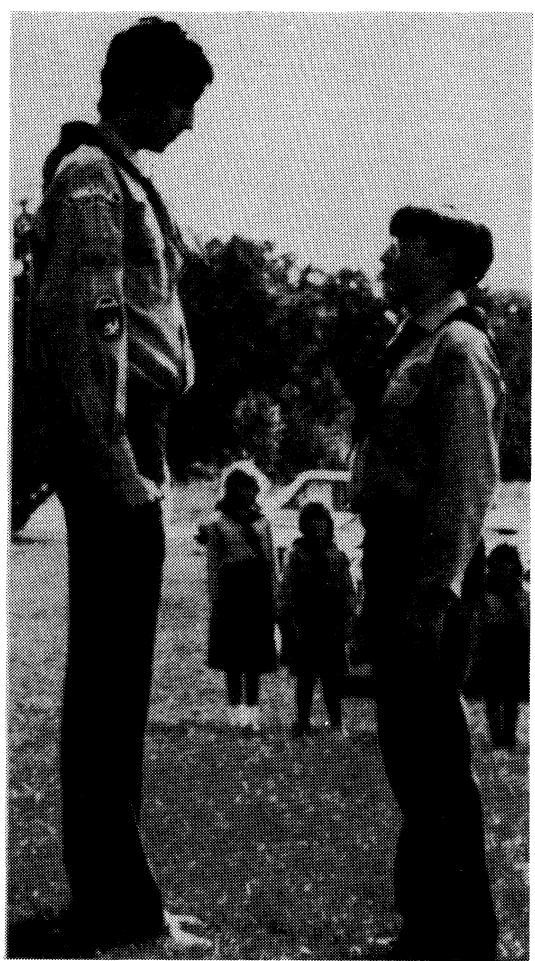
Ціллю табору було познайомити дітей з народною творчістю — українською казкою. Всі діти мали нагоду вислухати гутірки про українську казку, почути низку казок та поставити три п'єсси, а саме: „Пан Коцький“, „Парубок та Царівна“ і „Три Свинки“. Все це у ляльковому театрі. Також тут виникла думка винести ляльковий театр з табору до наших громад у місті, щоб показати нашу працю ширшій публіці.

За успіх таборової програми казок та режисерства п'єс велика подяка пані Ользі Амброзяк, котра вже місяці перед табором приготовляла матеріали. А за ручні роботи, на яких діти зробили та розмалювали ляльки для театру — вся подяка пані Христині Тащук.

Щодо кухні, то цілий табір з приємністю висловлює щиру подяку пані Орисі Микуляк за її уміло запляновані й приготовлені страви.

В нашему таборі допомагали дві бабусі. Це були пані Амброзяк, котра працювала з програмою казок та пані Ольга Антохій, котра допомагала з працею на кухні. Ми з пошаною відзначаємо вас як тих геройнь котрі уміють показати на ділі. Хвала вам і слава!

Олександер Полець,
комендант табору

**Гриць Полець звітує бунчужному
Івану Гайовому.**

ГУРТОК РИБА-БРАТСТВО

В першу неділю табору, я зустрів хлопців у кабіні. Всі були задоволені один одного знову бачити. Але, коли всі привітались, я себе запитав, „Що я буду із цими хлопцями робити?“ і зразу придумав, „спорт“. Хлопці зі мною тоді пішли на пляж — там ми почали грати в футбол. Цих хлопців я майже два роки не бачив і був здивований як добре вони разом грали і приятелювали. Я відтоді зінав, що цей табір скоро і дуже приємно пройде.

Іван Гайовий

Наш гурток „Риба-братство“ займався спортом. По одній стороні були Степан, Гриць, Євген та Олександер, а по другій стороні, Любо, Іван, Адріян і я, Зенчик. Наш виховник Іван грав по обидвох боках. Ми добре грали і я думаю, що ми виграємо, бо ми є трохи ліпші.

Зенон Давидович

На таборі майже всі грають в різні спорти. Хлопці дуже люблять грати в копаний м'яч. Ми любимо бігати, скакати і копати м'яч. Ми також

Гурток «Карлики»
на прогулянці.

граємо в футбол коло площі або коло озера із малими і старшими хлопцями. Наш виховник, Іван Гайовий, грає в копаного м'яча і в футбол з нами. Ми всі любимо як він грає з нами.

Любомир Микуляк

Наш гурток, „Риба-братство“, має таких таборовиків: Зенчик, Іван, Степан, Любо, Гриць, Олександер, Тарак, Євген, і я, Адріян. Іван Гайовий — наш виховник. Ми добре забавляємося коли ми є разом вночі в нашім бараці. Малий Марко привіз малого песика до бараку і він бігав кругом.

Адріян Давидович

ТАБОРОВІ КОНКУРСИ

Всі таборовики на забаві „Маскарада“ мали запрошувати когось іншого на кожний танець, та збирати їхні підписи. Та дівчина й хлопець, котрі зберуть найбільше підписів, будуть вибрані Царівною та Царевичем. З дівчат виграла Наталка й Валя Яр, а з хлопців виграв Любомир Микуляк, він виграв лише одним голосом. Коронація відбулася на наступній забаві. За найкращі костюми на Баль Маскараді нагороди виграли:

- 1 — Галя Яр
- 2 — Наталія Ланд
- 3 — Степан Лютаревич
- 4 — Дарія Едгар

МОЛОДЬ — МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

Допомагайте молоді морально і
матеріально. ОДУМ потребує
Вашої помочі!

ГАРНИЙ РІЗДВЯНИЙ ДАРУНОК ПЛАТИВКА

“ДЗВЕНИ, БАНДУРО!”

АНСАМБЛЮ БАНДУРИСТІВ ІМ. ГНАТА
ХОТКЕВИЧА

філії ОДУМ-у в Торонто
з чудовим українським різноманітним
репертуаром.

ВИКОНАВЦІ:

Ансамбль бандуристів ім. Г. Хоткевича,
Юн. ОДУМ-івський хор,
Чоловічий хор „Бурлака“,
Члени дівочого хору „Калина“,
Український Православний хор Катедри
св. Володимира.
Солісти — Іванка Мигаль і Раїса Садова.

Платівку можна замовити, висилаючи оплату
за неї — 8.95 дол.

(на поштову оплату просимо долучити \$2.00)
на адресу:

THE HNAT KNOTKEVYCH BANDURISTS'
ENSEMBLE
12 Minstrel Dr.
Toronto, Ont. M8Y 3G4, Canada

Відповіді на «Співочі голоси» зі сторінки Юного
ОДУМ-у: 1. Тенор, 2. Альт, 3. Сопран, 4. Бас,
5. Баритон.

БЛ. ПАМ'ЯТІ МИКОЛА ЮШЕНКО

У понеділок 7-го жовтня 1985 р. упокоївся в м. Лондоні (Канада) на 72 році свого трудолюбивого життя св. п. Микола Ющенко.

С. п. Микола народився в Сумській області коло м. Конотопу. В 1939 році одружився з Марією з дому Мусієнків, в скорому часі народилась в їх донька, але недовго вдалося любуватися своєю донечкою в рідному краю, бо вибухла війна, яка вигнала Миколу з дружиною з рідного Конотопу, залишаючи мален'яку донечку дома. Німці завезли їх до містечка Цвікло коло Дрездену, де вони й перебували до кінця війни. Потім табори, мандри і знову табори. В 1947 році вони виїхали до Бельгії, де по-кійний працював в копальні вугілля.

У Бельгії родився у них син Олександер. В 1949 році переїжджають вони до Канади і поселюються в м. Кіркенлейк, Онтаріо, а пізніше мешкають в м. Гамільтоні, в Кітчинер, де в них родилася донечка Оля. Потім родина Ющенків переїжджає до м. Торонто, де с. п. Микола включається в громадське життя катедральної громади св. Володимира. Він брав активну участь в одумівському житті та був довголітнім скарбником управи Товариства Одумівських Приятелів.

В Торонто родилася в них донечка Галя. В 1974 році родина Ющенків вирішила ще раз подорожувати і перерігджас до м. Лондону, де покійний зразу ж включається в громадське життя, стає членом Православної громади св. Тройці, стає членом Українського Центру.

В 1975 році започатковано будову оселі Україна, де покійний бере ак-

тивну участь у будові. Потім на річних зборах вибирають його скарбником, ці обов'язки він виконував до недуги.

Знаний в суспільстві як чесний і точний у своїй праці, він здобув собі повагу серед суспільства.

Але серцева недуга вкоротила його життя. У вівторок 8-го жовтня в похоронному заведенні Ніччам о. Микола Бова відправив панаходу з участю церковного хору та чисельно присутніх друзів та приятелів.

В середу тіло покійного було перевезено до Православної церкви св. Тройці, де було відправлено заупокійну Службу Божу та панаходу з співом церковного хору. Церква була переповнена друзями та приятелями з різних кінців Канади та США.

Тіло покійного було перевезено на вічний спочинок на кладовище Маунт Плезент, в українську православну секцію, яка дуже скоро заселиться.

Потім всі учасники похорону були запрошені на поминальний обід, який приготували членкині Союзу Українок Канади.

Господар трапези Микола Співак, сват покійного, вміло провадив програму. Із співчуттям виступили: Голова церковної громади св. Тройці І. Ноженко, Голова Союзу Українок Канади Галина Володченко, Голова Гамільтонської Церковної Громади Л. Кириченко, Голова Головної Управи ТОП Канади І. Данильченко, Голова Осели «Україна» М. Співак, а також Борис Яремченко з Лондону, Юрій Лисик з Ошави, пані Романенко з Чікаго, п. Микитенко з Торонто, п. Заворотний з Гамільтону. Писемне співчуття надіслав І. Шевченко. Кінцеве слово виголосив о. М. Бова.

На заклик господаря трапези було переведено збірку на пресу, збіркою зайніялися Ліда Шевченко та Галя Жидовка. Зібрано 380.00 дол. Трапезу закінчено молитвою і співом всіх присутніх Вічна пам'ять.

Покійний залишив в смутку дружину Марію, доньку Олю з двома внуками Дмитром і Михайлом, сина Олександра з дружиною і внуком, доньку Галю з чоловіком Дагласом, рідних на Україні та багато друзів і приятелів.

Вічна йому пам'ять.
Збірку розділено на:
Молоду Україну 234.00 дол.
Українські Вісти 75.00 дол. і
Вісник 50.00 дол.

I. Данильченко

Св. п. Марія Передерій

В другу річницю відходу у вічність моєї незабутньої дружини

МАРІЙКИ.

що покинула цей світ 25 листопада 1983 року, замість квітів на її могилу складаю на пресфонд *M.Y.* \$25.00.

Вічна її пам'ять!

І. Передерій

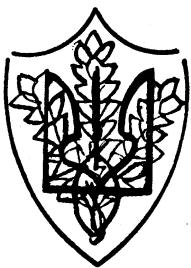
ЧОЛОВІК

ПОДЯКА

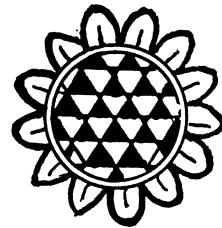
Складаємо сердечну подяку о. Миколі Бові за похоронні відправи та за вислові співчуття, хористам за спів, сватові Миколі Співакові за керування програмою під час поминального обіду, усім, хто виголосив співчуття, за квіти, надіслані до похоронного заведення, також за похертви на нев'янучий вінок, особлива подяка тим, що несли домовину покійного Миколи Ющенка, це були його найближчі друзі, та всім тим, що чим небудь спричинилися в допомозі під час похорону та обіду.

Щире Вам спасибі.

*Дружина Марія,
Син Олександр з дружиною та
сином,
Донька Оля з синами Дмитром
і Михайлом,
Донька Гая з чоловіком
Лагласом.*

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Роман КУПЧИНСЬКИЙ

ЛИСТОПАД

Пожовкле листя, сіре небо,
Осінній вітер, листопад.
О, скільки споминів далеких
До нас вертається назад!

Був час і вітряний і зимний,
І листя падало на шлях,
Та в душах нам світило сонце
І квіти нам цвіли в серцях.

О, незабутній листопаде!
Пройдуть літа, пройдуть віки,
А ти стоятимеш над нами,
Як тінь Господньої руки!

НЕ ЗАБУВАЙМО

- Листопадовий зрив (1.XI.1918)
- День св. Димитрія Великомученика (8 листопада)
- День св. Михайла Архистратига (21 листопада)
- Заснування Всеукраїнської Академії Наук (14.XI.1918)
- Появу 3-го Універсалу Української Центральної Ради (20.XI.1917)
- Розстріл 359 українських вояків під Базаром на Волині (21.XI.1917)
- Смерть славного історика Михайла Грушевського (24.XI.1934) і великого композитора Миколи Лисенка (6.XI.1912)

Борис ВІЛЬШАНСЬКИЙ

ЛІЧИЛКА

Якось бігло через ліс
вісім кіз.
П'ять були з них білі-білі,
ну а інші — сірі-сірі.

Скільки ж бігло через ліс
сірих кіз?

Олександер ДЗЯТКО

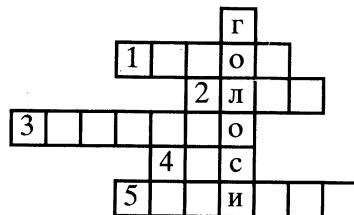
ЧОГО ЖУРИЛОСЯ СОВЕНЯТКО?

Совенятко дуже плаче:
Хоче вчитись, та дарма —
Вдень нічого не побачить,
А вночі занять нема...

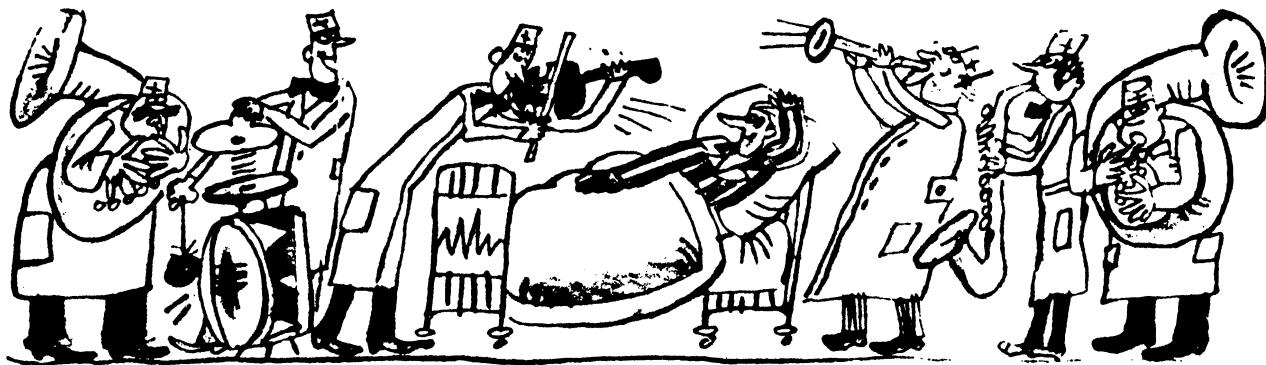
ЗАДАЧА «СПІВОЧІ ГОЛОСИ»

Розмістіть в клітинках по горизонталі назви співочих голосів:

1. Високий чоловічий голос.
2. Низький жіночий голос.
3. Високий жіночий голос.
4. Низький чоловічий голос.
5. Чоловічий голос, середній між тенором і басом.

Відповіді шукайте на сторінках цього журнала.

ЛІКУЄ МУЗИКА

Музика займає багато місця в нашому житті. Проте дуже мало відомо, як вона діє на організм людини. Як показали досліди, тембр музики впливають на діяльність серця. Наприклад, швидка музика збільшує частоту деяких захворювань. З'явилося навіть слово серцевих скорочень на 4-5 ударів на хвилину. — «музотерапія».

Під дією музики в спортсменів змінюється частота пульсу, тиск крові, температура шкіри. Музика поліпшує пам'ять.

Гнат МАЙСТРЕНКО

ЗАЄЦЬ І ТРЕЗОР

Ранок був холоднуватий. Зелену траву вкрив білий іній. З гілочок звисали прозорі крижинки. Виглянуло з-за обрію сонце, і крижинки замерхтили всіма барвами веселки.

Лісник Сергій Іванович, попоравшись по господарству, зупинився на подвір'ї і замилувався красою сьогоднішнього ранку. Підбіг пес Трезор, глянув на Сергія Івановича, ніби сказав: ходімо в ліс! Сергій Іванович погладив його.

— Що, Трезор, пройдемося трохи, подихаємо свіжим повітрям?

Пес весело заскавулів, замахав хвостом.

Сергій Іванович зайшов до кімнати, для готування взяв рушницю, патронаш з набоями, мисливську торбину.

В лісі було чудово. На деревах подекуди тримтіли золотаві листки. Земля була вкрита товстим шаром листу, він тихо шумів під ногами.

Враз Трезор кинувся вбік, і за хвильку його гавкіт долинув від лісового озера.

Сергій Іванович бігцем наблизився до озера і помітив — по білому прибережному піску

мчить заєць, а за ним летить, висунувши язика, Трезор.

Побачивши перед себе людину, заєць зупинився. І — кинувся у воду, вправно перебираючи лапками, почав відплівати від берега. Пес бовтнувся слідом. Він швидко наздогнав зайця. Ось-ось схопить за довгі вуха.

І тут сталося несподіване. Заєць різко крутнув назад і з води виплигнув просто на спину собаки.

Трезор ошелешено мотнув головою, спробував дістати зайця зубами, але той, вчепівши лапами в шерсть, сидів на безпечній відстані.

Тоді Трезор описав півколо і поплив до берега.

Коли він був од берега метрів за три, заєць напруживсь і зробив такий чудовий стрибок, що опинився на піску. Ще кілька стрибків, і він зник у чагарнику.

Трезор вибрався на берег, обтрусився й винувато побрів до Сергія Івановича.

Той усміхнувся:

— Не журися, Трезоре, такі артисти рідко трапляються!..

Д-р А. ЛИСИЙ

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

ЩО РОБИТИ?

Почнемо з жарту. Уявім собі, що в наслідок теперішнього зближення між Вашингтоном і Москвою прийшло до домовлення такого роду: за кожного єврея, випущеного з ССР, американці будуть повернати „на родину“ 100 колишніх українських діпістів. Що станеться в українськім суспільстві? Напевно буде великий крик і паніка. До теперішні „невтіральні“ раптово зактивізуються, українська громада збільшиться в п'ять чи в шість разів, будуть демонстрації, віча, листи протестів до президента, сенаторів, конгресменів і т.п. Навіть може, на радість редакторів, збільшиться число передплатників газет, прийдуть пожертви... Та цей жарт ніколи не здійсниться.

А тепер про реальні справи. Недавно на кораблі на Середземному морі палестинці забили одного туриста-єврея. По цілій Америці прокотилася хвиля протесту. До урядових чинників було вислано 600 тисяч листів, телеграм з вимогою покарання злочинців. Американський уряд пішов на крок, який привів до бажаних наслідків: палестинців впіймали і вони дістануть заслужену кару. Також недавно Українське Бюро для боротьби проти знеславлення українців в США видало заклик до української громади писати листи чи телеграми до сенаторів, конгресменів з вимогою перевірити тактику Комісії для Спеціальних Розслідувань, яка використовує кагебівські інформації для переслідування українців в США. Скільки листів було вислано українцями? Аж 70! (сімдесят)

І останнє. Недавно молодий український моряк стрибнув два рази з корабля щоб втекти до Америки. Наївні американці віддали його назад в соєтські руки. Що з ним буде? Ми всі знаємо. Скільки листів одержали наші сенатори від українців в цій справі? Ще невідомо, але з наших власних спостережень та досвіду мабуть було порівняно мало.

Яка з цього наука? В Америці публічна опінія багато значить. Уряд прислухається і реагує на неї. Окремі групи з т.зв. спеціальними інтересами це дуже влучно використовують. Не жаліють ані грошей, ані паперу. В нашім суспільстві можна дещо зрозуміти старшу генерацію, яка має труднощі з мовою і тому радше дасть гроши. Але де ж наші молоді американці українського походження, які покінчали коледжі, чи ще в них студіюють? Де наша нова інтелігенція? Хто ж стане в обороні того одчайдушного моряка, чи багатьох наших братів і сестер в Україні, яких доля не є кращою, ніж доля чорних в деяких африканських країнах?

Пане редакторе!

Я читаю журнал «Молода Україна» щомісяця. Цей журнал цікавий, але, якби ви ще прибавили, тоді б був цікавіший. Наприклад, я думаю що треба більше знімок та поради виховникам що можуть робити з дітьми літом на таборі.

Ліза Джансон
Лондон, Онтаріо

Мені дуже цікаво читати «Молоду Україну» тому, що має багато цікавих речей. Мені найцікавіше читати поеми, але так часто немає багато поем. Також я люблю в «Молодій Україні» дивитися на фотографії, тому що я пізнаю там багато знайомих та людей, що читають «Молоду Україну».

Мар'яна Едгар

Вельмишановний п. Ліщина!

Журнал «Молода Україна» дуже цікавий і потрібний.

З пошаною до Вас,
Нестор і Оля Михальчуки
Торонто, Онт.

11 листопада 1985 р.

**

Дорогий Леоніде Андрійовичу!

Довідався в журналі «Молода Україна» за вересень місяць, що Редакція готується відзначити Ювілей — 35-ліття «М.У.».

Вітаю з цію надзвичайно важливою подією для персоналу редакції, а також всієї нашої молоді і їх батьків, та більш — українського народу у своїх прагненнях. Всі працівники цього журналу з початку існування, аж по сьогодні заслуговують на особливу пошану та оцінку та всім ім належить шире і гаряче спасиби.

В цім листі залучую пожертву на нерухомий фонд «Молодої України» — \$100.00.

А. Степовий
почесний член ОДУМ-у
Стар. Виховник-дорадник ОДУМ-у

Монреаль, Кве. 15 листопада 1985 р.

Тепер є час до акції, щоб наш голос було чути. Українська молодь повинна використати свій потенціал, свою здібність. Треба бути сміливим і дійовим. Треба звертати свою увагу найперше туди, де в поривах до волі б'ється українське серце.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „МОЛОДОЇ УКРАЇНИ“ ЖЕРТВУВАЛИ:

На Ювілейнім Вечорі в Торонто, 23 лист. 1985 р., з нагоди 35-ліття журнала «Молода Україна» склали:

Головна Управа Топ-у Канади

Відділ ТОП-у в Торонто

Михайло і Ліда Лебединські
Філія ОДУМ-у в Торонто,
передала голова філії

Н. Семеген

Павло Остапович

Світлана Грибінська

Катерина Щербань

Олег і Валентина Сандул

Григорій і Марія Романенко

Володимир і Валентина
Корженівські

Вікентій і Евфросинія
Літвінов

Микола і Алла Гавриш

Олександр і Раїя Юхименко

Павло і Ліна Дрозд

Андрій і Віра Ліщина

Дмитро Шелегон, Ошава

Замість квітів на свіжу
могилу Миколи Ющенка
склали Віктор і Гая
Педенко

Іван Наливайко, з нагоди
35-ліття «Молодої України»,
Гамільтон, Онтаріо

Нестор і Оля Михальчуки,
Торонто, Онт.

Жертвовавцям і прихильникам
«Молодої України» щира подяка.
Редакція і адм. «М.У.»

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ БАНДУРИСТІВ

Товариство Українських Бандурістів було засноване три роки тому із ініціативи кількох молодих інструкторів бандури. Члени Товариства – це молодь, зацікавлена у розвитку і збереженні бандури, української музики, культури, та взагалі всього українського. За останні три роки наша організація завершила уже кілька успішних проектів: видано платівку „Літа Молодії“, організовано уже два грандіозні концерти

на кожному з яких брало участь понад 120 бандуристів, проведено кілька курсів гри на бандури.

Наша діяльність, проте, не обмежена тільки бандурою і музикою. Побачивши, що українська музика, в тому числі і бандура є одним із найкращих засобів утримати нашу молодь українською, наше Товариство вирішило працювати на цій базі і таким чином поширювати українську культуру серед мас і особливо серед нашої молоді. Уже тепер плянується видання книжок на культурні, етнографічні та музичні теми, організація таборів на яких викладатимуться курси української музики, культури, мови та історії.

Тому, що завдання яке ми ставимо перед собою не є простим, ми плянуємо співпрацювати із багатьма організаціями, і будемо вдячні за співпрацю. Якщо у вас є будь-які питання щодо нашої діяльності, прошу не вагатися і писати на нашу адресу:

Society of Ukrainian Bandurist
84-82 164th St.
Jamaica, N.Y. 11432
З повагою,
Валік Мороз,
адміністратор Товариства.

В ПАЛАТИ ГРОМАД ПРОЦВІТАЄ ЕТНІЧНА РІЗНОМАНІТНІСТЬ

(Канадська сцена) – Етнічна різноманітність населення Канади є виразно показана в кожному десятирічному переписі населення Канади, що подають між іншим число мешканців, яких перша мова, якою вони навчилися говорити, крім англійської або французької та якою вони все ще говорять у себе вдома. У переписі населення з 1981-го року показано, що майже 2.5 мільйона родин підходять під цей опис, під цю категорію.

Огляд, який недавно провела Канадська Етнокультурна Рада, демонструє, що вплив таких етнічних громад також дається відчути під сучасну пору. Із 282-ох переможців в минулих федеральних виборах, 51 або 18.8 відсотків із загального числа не є французького чи англійського походження.

Нова Демократична Партія Канади мала найвищий відсоток етнічної презентації, де десять із їхніх **30-ти переможних кандидатів** були в цій категорії. (33.3 відсотки); **дев'ять із 40-ка** вибраних Ліберальних

послів (22.5 відсотки) і 31 із 211-ох Прогресивно-Консервативних послів (14.7 відсотків).

51 член Парламенту Канади представляють 15 мовних груп Канади. **Вісім** із них подали німецьку мову як їхню матірну мову; жидівські, українські і скандинавські посли зайняли друге місце, маючи **шість** презентантів з кожної з цих груп; **п'ять** послів є італійського походження, **четири** голяндського і **два** польського. **Шість** інших етнічних груп Канади мали вибраних по **одному** послові, а це: інуїти, метиси, португалці, еспанці, греки та чехи. Перший раз в історії Канади, два посли з автохтонного населення Канади були вибрані до Палати Громад Парламенту Канади.

3 ЖИТТЯ ОДУМ-У

В МІННЕСОТИ

В зв'язку з намаганням українського Мирослава Медведя втекти з советського корабля, філія ОДУМ-ТОПу Міннесоти вислава телеграми до президента Рональда Регена, сенатора Башвіца, сенатора Дюренберга та міністра зовнішніх справ Джоржа Шульца з проханням допомогти йому вирватися на волю. Також декілька членів ТОПу телефонували до канцелярій міннесотських сенаторів з проханням негайної акції для звільнення Мирослава.

**

На храмове свято парафії Св. Михаїла в неділю 17-го листопада прибуває Блаженніший Митрополит Мстислав. Зaproшуємо всіх наших членів філії ТОПу і ОДУМу прийти на це урочисте свято.

Чуємо з надійних джерел, що плянується рівночасно висвячення в диякони нашого приятеля ОДУМу **Славка Новицького**. Гратулюємо Славкові за його сміливий крок і цим бажаємо йому багато успіхів у новім житті і праці. Сподіваємося, що висвячення до священичого стану наступить скоро.

**

Пригадуємо, що зайняття Юн. ОДУМу відбуваються що-понеділком о 6:30 вечора паралельно з навчанням танцювальної групи. Просимо присилати дітей на ці зайняття.

16 INDIAN ROAD CR.
TORONTO, ONT.
M6P 2E8

340

Ціна 1.50 дол.
в США і Канаді

МОЛОДА УКРАЇНА

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2204 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1N4

INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до
ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ
Tel.: 763-5666

ARMADALE
MEAT PRODUCTS LTD.

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ
В ТОРОНТО І ОКОЛИЦІ
Крамниця при вул. Блюр коло Джейн
Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor Street West
Toronto Ontario, M6S 1P9
Tel.: (416) 767-3424

УКРАЇНСЬКИЙ БРАТСЬКИЙ СОЮЗ
БРАТСЬКА ЗАПОМОГОВО-ОБЕЗПЕЧЕНЕВА ОРГАНІЗАЦІЯ
В АМЕРИЦІ І КАНАДІ

що нараховує понад 24 тисячі членів і понад \$9,500.000.00
членського майна.

Український Братський Союз має добірні найновішого типу поліси обезпечення на дожиття і на посмертне для старших і дітей членів. Помагає бідним, хворим і нездібним до праці членам. Помагає своєму українському народові морально і матеріально в його стремлінні визволитися з чужого поневолення і здобути самостійну, соборну, демократичну Україну. Помагає матеріально освітньо-культурним, видавничим, церковним та спортивним справам. Помагає матеріально незаможним, здібним в науці, українським студентам у вищих школах. Видає свій, демократичного напрямку часопис-тижневик "Народня Воля" українською і англійською мовами та англомовний журнал для молоді "Форум". Для вигоди своїх членів і всіх українців провадить літню вакаційну оселю "Верховина" з мальовничим розкішним парком, модерно устаткованими кімнатами, купанням у власному природньому озері та купальному басейні, спортом і культурною розвагою в Кетскільських Горах в Глен Спей, Н. Й.

Головний осідок УБСоюзу:

440 WYOMING AVENUE, SCRANTON, PA., U. S. A.

Телефони: 342-0937 або 347-5649